

திரயகம்

கலை கிலக்கிய மாத இதழ்

- பொருளியல் சிந்தனைகளும் பாரதியும்
— அ. ஜெயரத்தினம்
- அவனது அதிசயங்கள்
— சேகர்
- மண்ணின் மைந்தர்கள்
— குமுதன்
- ஆட்சி
— யோ. பெனடி.கற்பாலன்
- புதிய கடன்
— சி. இராஜேந்திரன்
- ஐம்பத்திருவருக்கு
— சேகர்
- மு. தனையசிங்கமும் மாக்லியமும்
— சி. சிவசேகரம்
- ஹிற்லரின் நாட்குறிப்பு - 1983
— மாவலி
- நானைய வாழ்வு யாரின் கையிலோ?
— அழ. பகீரன்

1983

3

விலை 5/-

மலர்: 1

1983

இதழ்: 3

- சுதந்திரம்
- அச்சுறுத்தல்
- தேசிய இனப்பிரச்சனை

“தாயகம்” இரண்டாவது இதழ் ஆசிரியத் தலையங்கத்தில் நாம் பிரஸ்தாபித்திருந்தவாறான வட்டமேசை மாநாடு துரதிர்ஷ்ட வசமாக நடைபெறாது போய், சம்பவங்கள் வேறுவிதமாக நடந்து முடிந்துவிட்டன. தேசநலனில் அக்கறையுள்ள சகலதரப்பு மக்களும் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான மாநாடு அவசியம் என்று குரல் எழுப்பிய வேளை, நாட்டின் முதுபெருந்தலைவர் “கூட்டப்படவுள்ள வட்டமேசை மாநாடு பயங்கரவாதத்தை ஒழிப்பது குறித்தே ஆராயும்” என்றார்.

இவ்வாறு விடயம் தடம் புரண்டு போனதன் விளைவாக, அழைக்கப்பட்டிருந்த பாரளுமன்றக் கட்சிகளுங்கூட பங்குபற்ற மறுத்துவிட்டன. முடிவில் அரசுதரப்பினர் மட்டுமே கலந்துகொண்ட ஒரு ‘நீள்... மேசை மாநாடு’ நடந்து முடிந்தது.

இதைத் தொடர்ந்து, நாம் சென்ற இதழில் எத்தகைய சூழ்நிலைகள் அநுமார் அவதாரம் எடுப்போர்க்கு நல்ல சாட்டாக அமையும் எனத் தெரிவித்திருந்தோமோ அத்தகைய சூழ்நிலையொன்று நாடளாவிய தீயிடலுக்கு

வழிவகுத்துவிட்டது. வெறுந் தீயிடல் மட்டுமல்ல; சிங்கள மக்களின் விருப்பத்தை மீறி, கொடிய இனப் படுகொலைகள் உள்ளிட்ட, தமிழ் மக்களின் கல்வி — கலாச்சார — பொருளாதார முன்னேற்றத்தை சீரழித்து விடவேண்டும் என்ற மிக மோசமான ஒரு சிலரின் விருப்பை வெளிப்படுத்தும் வகையிலான, வரலாற்றில் மிகப்பெரிய 'இனக் கலவரம்' ஒன்று நடந்து முடிந்துள்ளது.

'மீண்டும் நடந்த இனக்கலவரம்' என்பதன் மூலம் 58, 77 (77 இற்குப்பின் இரண்டு வருடங்களுக்கு ஒன்றாகச் சிறு சிறு அளவுகளில் நடந்தவை), ஆகியவற்றுடன் 83 இன் 'இனக்கலவர'த்தையும் பொதுமைப்படுத்திப் பார்ப்பதில் தவறுண்டு; வரலாற்றில் எந்த ஒரு நிகழ்வும் மீண்டும் ஒருமுறை பிரதியெடுத்ததுபோல், முதல் நிகழ்ந்ததை முற்றிலும் ஒத்த சம்பவமாக நிகழ்வதில்லை. அது தனக்கேயுரித்தான பரிணாமத்தைப் பெற்றிருக்கும். இங்கும் அப்படியே!

1958 இன் கலவரம் எத்தகையது? பண்டாரநாயக்க இனப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கும் நோக்குடன் முன்முயற்சியெடுத்து மல்லாடிக்கொண்டிருந்த வேளை, இன்று நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுள்ள முதுபெருந் தலைவர் அன்று கண்டி யாத்திரை புறப்பட்டார் — அது முனையில் கருகும் வகையில் முறியடிக்கப்பட்டது; தொடர்ந்தும் அரசுக்கெதிராக ஓரிரு சிங்கள இனவெறியர்கள் இயக்கம் நடத்துவதும், அரசு முறியடிப்பதாகவும் இருந்தவேளை, பண்டா — செல்வா ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திட்டிருந்த தமிழரசுக் கட்சி பொறுமையாக நல்ல சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையை அமைத்துக் கொடுப்பதற்கு மாறாக, தாமே 'ஸ்ரீ' எதிர்ப்புப் போரில் குதித்தனர். இறுதியாக நாடளாவிய இனக்கலவரம் வெடித்தது. உடன் அரசு நடவடிக்கையில் இறங்கியது. அரசின் உத்தரவின் பேரில் பாதுகாப்புப் படைகள் தீவிர நடவடிக்கைகளில் இறங்கியதன் விளைவாக ஓரிரு நாட்களில் கலவரம் அடக்கப்பட்டது.

இதற்கு மாறான ஒரு அம்சம் இரண்டாவது இனக் கலவரத்தில் இடம்பெற்றிருந்ததை அவதானிக்கலாம்: 1977 இல் கலவரம் தொடங்கிவிட்டபோது, நாட்டின் முதுபெருந் தலைவரின் 'யுத்தமென்றால் யுத்தம்; சமாதானம் என்றால் சமாதானம்' என்ற பிரசித்திபெற்ற பேச்சு, கலவரத்தை உக்கிரப்படுத்தியது என்ற கருத்து கவனத்தில் எடுக்கப்பட வேண்டியதே. அக் கலவரத்தை அடக்குவதற்கு உருப்படியான நடவடிக்கை எதுவும் உடன் எடுக்கப்படவில்லை.

இன்று, 1983 இல் நடந்து முடிந்த இனக்கலவரம் பற்றி அரசின் அமைச்சரவையில் அங்கம் வகிக்கும் தொண்டமான் வலியுறுத்திய கருத்து மேலும் ஆழமாக ஆராயப்படவேண்டிய ஒன்று. அவர் குறிப்பிட்டிருந்தது: 'இது சிங்கள மக்கள் கோபங்கொண்டு உருவாகிய கலவரம் அல்ல. ஒருசில விஷமிகளால் திட்டமிட்டு நடாத்தப்பட்ட ஒன்று... பாதுகாப்புப் படையினர் தடுக்கத் தவறினர், பல இடங்களில் தாமே ஈடுபட்டனர்.'

இவ்வாறு 58, 77, 83 இற் கிடையே ஏற்பட்டு வந்த பரிணாமம் இவ்வாறே 'அமைதியாக'த் தொடரப்போவதில்லை. இனியொரு கலவரநிலை ஏற்படுமாயின் நாட்டின் சுதந்திரத்தை இழக்கும்படியான பண்புரீதியான மாற்றத்தையே காண்போம்; இரு மேலாதிக்க வல்லரசுகளின் போட்டிக் களமாக இலங்கை மாறும். இதை அரசு உணரத்தவறும் பட்சத்தில் பாரதூரமான விளைவுகளுக்கு நாடும், மக்களும் முகங்கொடுக்க வேண்டிய நிலை வரும்.

இதை, இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண்பதற்கு சொந்தப் பலத்தில் தங்கிநின்று போராடுவதைப் பிரதானப்படுத்தும் நல்ல சக்திகளும் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும். இதை மறந்து ஒரு சூழ்நிலை உருவாக்கப்படுமேயாயின் அழையா விருந்தாளிகள் உத்தரவின்றி நுளைவதை தடுக்கமுடியாதிருக்கும். அப்போது கையறு நிலைக்குள்ளாவதை விட வருமுன் காப்பது மேல்.

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையினால் கடந்த வருடம் மாதந் தோறும் நடாத்தப்பெற்ற பாரதி நூற்றாண்டு ஆய்வுரைகளை தொடர்ச் சியாக கட்டுரை வடிவில் தருகிறோம்.

— ஆசிரியர் குழு

பொருளியல் சிந்தனைகளும் பாரதியும்

அ. ஜெயரத்தினம்

யுகக் கவிஞனான பாரதி தனது சமகாலப் பிரச்சனைகள் குறித்து கவிதைகள் கட்டுரைகள் வாயிலாக பல்வேறு கருத்துக் களை வெளியிட்டுள்ளான். அக்காலத்து அரசியல், தமிழ்இலக் கியம், பெண்விடுதலை, சாதியொழிப்பு, போன்ற பிரதானமான விஷயங்களில் தீர்க்கமான கருத்துக்கள் பல பாரதியிடமிருந்து வெளிவந்தன. கவிஞனாகவும், பத்திரிகையாசிரியனாகவும், அரசியல் வாதிடும் சமூகசீர்திருத்த வாதிடும் பன்முகப்பட்ட ஆளுமை பெற்றிருந்தவன் பாரதி. இதன் காரணமாக சமுதாயத் தின் அடிப்படைப் பிரச்சனைகள் குறித்தும் நடைமுறைப் பிரச் சனைகள் குறித்தும் கருத்துக்களை இடையறாது வெளியிட்டான்.

இவ்வாறு பாரதியால் வெளியிடப்பட்ட கருத்துக்கள் அவன் வாழ்ந்த காலச் சூழலில் மிகுந்த முற்போக்கானவையும் தெளிந்த சிந்தனை கொண்டவையாயும் காலமாற்றத்தோடு இயைந்தவை யாயும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றன; போற்றப்படுகின்றன. இதே வகையில் பொருளியல் சிந்தனைகள், கருத்துக்கள் எதையும் பாரதி வெளியிட்டுள்ளானா என்று சிந்திப்பதும் பயனுடையதா கும். இன்று வாழ்க்கைச் செலவு, விலைவாசி உயர்வு பற்றி எவருமே கருத்துத் தெரிவிப்பதுபோல அக்காலத்திய நடை முறைப் பொருளாதாரப் பிரச்சனைகள் பற்றிப் பாரதி கருத்துக் கள் தெரிவித்திருக்கலாம். அதோடு அமையாது அடிப்படை பிரச்சனைகள் பற்றிப் பொருளாதாரக் கருத்துக்களையும் வெளி யிட்டிருக்கலாம்.

இப்படி ஏதாவது கருத்துக்களை பாரதி வெளியிட்டிருப்பின் அக்கருத்துக்கள் அன்றைய காலச் சூழ்நிலையில் முற்போக்கான வையா? அவனுடைய ஏனையதுறைக் கருத்துக்களோடு ஒத்திசை கொண்டனவா? என்பதையும் காலத்துக்கு காலம் அவனிடமிருந்து வெளிவந்த இத்தகைய கருத்துக்கள் வளர்ச்சியில் பாங்கானவை

இது மக்களில் மட்டும் தங்கியுள்ள விடயமல்ல நாட்டுத் தலைவரின் பேச்சிலும் நடவடிக்கைகளிலும் பெருமளவில் தங்கியுள்ள விடயம். நாட்டின் முது பெருந் தலைவரின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் பெறுமதி மிக்கதாகக் கருதப்படுவன.

முதுபெருந் தலைவர் கலவரம் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தபோது தமது உரையில் 'சிங்கள மக்களின் அபி லாசைகளைப் பூர்த்தி செய்யப்போவதாகத்' நிதர்சனக்ற் பம் பூண்டிருந்த வேளை, தான் நாட்டின் தலைவர் என் பதை மறந்திருந்தாரா?

இப்போதுங்கூட நாட்டின் சுதந்திரத்தைப் பேணு வதற்குரிய நடவடிக்கையில் இறங்கக்கூடியதாகக் கால அவகாசம் வழங்கப்பட்டுள்ளதே, இதை அவர் பயன் படுத்துவாரா?

இனப்பிரச்சனை தீர்க்கப்படாதவரை இலங்கையின் சுதந்திரத்தின் மீதான அச்சுறுத்தல் தவிர்க்கப்பட முடியாது. ஆதலால் வெற்றுப்பேச்சுக்களை விடுத்து செயலில் இறங்கியாகவேண்டும். நாம் ஏற்கனவே வலியுறுத்தியது போல சகல கட்சிகளும், தேசாபிமானி களும், அறிஞர்களும், கலந்துகொள்ளும் வட்டமேசை மாநாடு உடனடியாகத் தேவையாகும்

இதைக் கூட்டும் முயற்சிக்கு எவரது கௌரவப் பிரச்சினையும் குறுக்கீடாக இருக்கக்கூடாது.

தாயகம் வருந்துகிறது.....

நடந்து முடிந்த துயரச் சம்பவங்களுக்கு 'தாயகம்' மனம் வருந்துவதுடன், தாயகத்தின் வளர்ச்சிக்கு தொடர்ந்தும் தங்களது ஆக்கங் களை, விமர்சனங்களை, ஊக்கங்களை, உதவிகளை உங்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கிறோம்.

— ஆசிரியர் குழு

யா? அல்லது முரண்பாடுடையவையா? என்பதையும் அவனது கருத்துக்களை உருவாக்கிய சக்திகள் சூழ்நிலைகள் யாவை? தேசிய சர்வதேசிய இயக்கங்களின் பாதிப்பு எத்தகையது என்பதையும், சமகால் இந்தியப் பெரும் தலைவர்களின் கருத்துக்களோடு பாரதியின் கருத்துக்கள் மாறுபடுகின்றனவா அல்லது உடன்படுகின்றனவா? என்பதையும் உள்வாங்கியதாகவே எனது கட்டுரை அமையும்.

இந்தியநாட்டு வறுமைபற்றி

இந்திய நாட்டு வறுமை, பஞ்சம் என்பனபற்றி பாரதி ஆழ்ந்த அக்கறை கொண்டிருந்தார். இந்தியாவில் வறுமையும் பஞ்சமும் பாரதி பிறந்த காலத்தும் வாழ்ந்த காலத்தும் மிகச்சர்வசாதாரண நிகழ்ச்சிகளாக இருந்தன. முருகையன் அவர்கள் தமது “கால மாற்றங்களும் பாரதியும்” என்ற ஆய்வுரையில் (பாரதி ஆய்வரங்க உரை) இந்திய நாட்டு வறுமை நிலைபற்றி பாரதி கொண்டிருந்த கருத்துகளை மிகத் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் எடுத்து கூறினார்.

இந்தியர்கள் தமது வறுமை நிலைக்கு காரணம் யாது என்பதை அறியாதவர்களாய் இருப்பது கண்டு பச்சாத்தாபப்படும் பாரதி, அந்த வறுமையைப் போக்க குரல் கொடுப்பதையும் முப்பது கோடி மக்களின் சங்கம் முழுவதும் பொதுவுடமையாவதாலே தான் அது சாத்தியமாகும், என்று கூறுவதையும் விளக்கி இருந்தார். இது இந்திய வறுமையைத் தீர்க்க பாரதி கொண்டிருந்த அடிப்படைத்தத்துவ கண்ணோட்டமாகும்.

பாரதி வறுமையை நேடியாக அனுபவித்தவர். ஓரளவு வசதியுள்ள குடும்பத்திலே அவர் பிறந்திருந்தாலும், தந்தையாரின் தொழில் முறிவும் மரணமும் இளமையிலிருந்தே பாரதியை வறுமையின் பிடிக்குள் தள்ளின. பாரதியார் இறக்கும் வரை வறுமையின் பிடியிலிருந்து மீளவில்லை. ஓர் அன்பர் உதவிய ஐம்பது ரூபா பணத்தில் தான் பாரதியின் இறுதிக் காரியங்களே நடைபெற்றன.

பாரதி தனது ஸ்வசரிதையில் தனது தந்தை தீய வறுமை யால் பெரும்புயர் எய்தி நின்றதைக் கூறுகிறார். “ஆர்ப்பு மிஞ்சப் பல்பல வாணிகம் ஆற்றிமிக்க பொருள் செய்து வாழ்ந்த” சின்னச் சாமிஐயர், ஓங்கிநின்ற பெருஞ்செல்வம் யாவையும் ஊணர் செய்த சதியில் இழந்தனன்; என்று விவரிக்கிறார்.

அந்நியராகிய ஆங்கிலேயர் செய்த சதியினாலே தந்தை பொருளிழந்து வறுமை எய்தியதையும் அதன் விளைவுகளையும் பாரதி நேரே அனுபவிக்கிறார்.

“பாங்கினின்று புகழ்ச்சிகள் பேசிய
பண்டை நண்பர்கள் கைநெகிழ்தே கினர்
வாங்கியுய்ந்த கிளைஞரும் தாதரும்
வாழ்ந்த தேய்ந்தபின் யாது மதிப்பரோ?

என்பது பாரதியின் அனுபவ வாக்கு. இத்துயரினால் தந்தை இறக்க, பாரதி சிந்தை கலங்கினார். இளமையில் வறுமை கொடிது என்பர். வறுமையின் தாக்கம் பாரதிக்கு இளமையிலேயே அதுவும் திருமணமாகிச் சில நாட்களிலேயே ஏற்பட்டு விட்டது. அப்போது அவனுக்கு வயது பதினாறு; திருமணமாகி ஒரு வருடம். இதனாலே தான்,

“பொருளிலார்க்கினமில்லை, துணையில்லை
பொழுதெல்லாம் இடர் வெள்ளம் வந்
தெற்றுமால்.”

என்று வள்ளுவர் குறளை மேற்கோள் காட்டி,

“பொருளிலார் பொருள் செய்தல் முதற்கடன்.”

என்று தீர்மானமாக பாரதி கூறுகிறார்.

இவ்வாறு பாரதியின் சொந்த வறுமையனுபவம் இந்திய நாட்டின் வறுமைப் பிரச்சினையை ஒழிக்கவேண்டும் என்பதில் அவருக்கு ஓர் ஆவேசமான தூண்டுகோலாயிருந்திருக்கலாம். அதில் சந்தேகமேயில்லை. ஆனால் இந்திய நாட்டின் பல்வேறு அடிப்படைப் பிரச்சினைகளில் மனம் ஈடுபாடு கொண்ட கவிஞன் பாரதி, பிராமணனாகப் பிறந்தும் சாதியொழிப்பை வேண்டி நின்ற பாரதி சொந்த அனுபவம் இருக்காது விட்டால் கூட, வறுமையை ஒழிக்க குரல் கொடுத்திருப்பான் என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனெனில்,

“தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி,
விடுதலை தவறிக் கெட்டு
பாழ்ப்பட்டு நின்றதாமோர்
பாரத தேசந்தன்னை.....”

மிடிமைப் பிணியும் அடிமைத்தனையும் பூண்டிருந்த பாரதத் தையே பாரதி அன்று தரிசிக்கிறான். ஆகவே வறுமையொழிப்புக்காகவும் சுதந்திர மீட்சிக்காகவும் பாரதி குரல் கொடுப்பது இயல்பே.

பாரத தேசத்தின் நிலைபற்றி 1881ல் கார்ல்மாக்ஸ் பின் வருமாறு எழுதினார் (மாக்ஸ் எங்கல்ஸ் நூல் திரட்டு தொகுதி 35 பக்கம் 129/130) “பலவித வடிவங்களில் ஆங்கிலேயர்

ஆண்டுதோறும் இந்தியர்களிடமிருந்து பறித்துச் செல்லும் பணம் எந்தவித ஈடும் இன்றி அவர்கள் இந்தியர்களிடமிருந்து எடுத்துச் செல்லும் பணம் அவர்கள் இந்தியாவின் உள்ளே தங்களுக்கு உரிமைப்படுத்திக்கொள்வதை கணக்கில் சேர்க்காமலேயே அதாவது இந்தியர்கள் பிரிட்டனுக்கு ஆண்டு தோறும் இலவசமாக அனுப்பவேண்டியிருக்கும் சரக்குகளின் மதிப்பை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டால் இந்தியாவின் 6 கோடி விவசாய இயந்திரத் தொழில் உழைப்பாளிகளுடைய வருவாயில் மொத்தத் தொகையைவிட அதிகம் ஆகும். இது மெய்யான இரத்தப் பெருக்கு. இது சரிக்க முடியாத கோரம்; பஞ்ச ஆண்டுகள் அங்கே ஒன்றன் பின் ஒன்றாக தொடர்கின்றன. அதிலும் பஞ்சம் ஐரோப்பியர் இதுவரை கற்பனைகூடச் செய்யாத அளவுகளை எட்டிவிடுகிறது.” (இந்தியாவின் வரலாறு நூலில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது. முன்னேற்றப் பதிப்பகம் மாஸ்கோ).

கார்ல்மார்க்ஸ் இவ் வசனங்களை எழுதிய அடுத்த ஆண்டில் 1882ல் இத்தகைய பஞ்ச சூழ்நிலையில்தான் பாரதி பிறந்தான்.

கோடிக்கணக்கான மக்கள் பஞ்சத்துக்கும் பட்டினிக்கும் வருடாவருடம் பலியாகின்றனர் என்ற விபரம் மேற்படி நூலில் பின்வருமாறு காட்டப்பட்டுள்ளது.

1896 — 97 — 6 கோடி	20 லட்சம்
1899 — 1900 — 2 கோடி	80 லட்சம்
1905 — 1907 — 1 கோடி	30 லட்சம்
1907 — 1908 — 4 கோடி	96 லட்சம்

1896—1908 பஞ்ச காலத்தில் பிளேக் நோயினால் மட்டும் 60 லட்சம் பேருக்கு மேல் மடிந்தனர். —பாரதியின் நெஞ்சு பொறுக்கவில்லை. அவனது ஏக்கம் கவிதையாக உருப்பெறுகிறது.

“கஞ்சி குடிப்பதற் இல்லார் — அதன்
காரணங்கள் இவையெனும் அறிவுமிலார்
பஞ்சமோ பஞ்சமென்றே — நிதம்
பரிசுவித்தே உயிர் துடிதுடித்து
துஞ்சி மடிகின்றாரே — இவர்
துயர்களைத் தீர்க்கவோர் வழியிலையே”.

கஞ்சி குடிப்பதற்கு இல்லாத காரணத்தை மக்கள் அறியாமல் இருக்கின்றார்களே என்ற பரிதவிப்பும் இம் மக்களுடைய துயரைத் தீர்ப்பதற்கு ஒரு வழியும் இல்லையே என்ற பாரதியின் ஏக்கமும் கவிதையிலே வெளியாகின்றன.

அவுஸ்ரேலிய பாடசாலை ஒன்றில் இந்தியர்களின் நாளாந்த உணவு எது என்று கல்வியதிகாரி கேட்ட வினாவுக்கு, “பட்டினி” என்று ஒரு சிறுமி பதிலளித்ததாகப் பாரதி கட்டுரை யொன்றில் குறிப்பிட்டதையும் இங்கு மனங்கொள்ளவேண்டும். இது எவ்வளவு தூரம் இந்தியாவின் பட்டினி, வறுமை என்பன பற்றி பாரதி ஈடுபாடு கொண்டிருந்தான் என்பதை விளக்கும்.

கஞ்சி குடிப்பதற்கில்லாதாருடைய துயரைத் தீர்ப்பதற் கான வழியை பிற்காலத்தில் பாரதி திட்டமாகக் கூறுகிறார்.

“வயிற்றுக்குச் சோறுண்டு கண்டீர் — இங்கு
வாழும் மனிதருக்கெல்லாம்
பயிற்றி உழுதுண்டு வாழ்வீர் — பிறர்
பங்கைத் திருடுதல் வேண்டாம்.”

என்ற கவிதையிலே எல்லோருக்கும் வயிற்றுக்குச் சோறிடும் வழியைக் கூறுகிறார். பிறர் பங்கைத் திருடுதலாகிய சுரண்டலைத் தவிர்ப்பதால் எல்லோருக்கும் சோறுண்டு, பஞ்சமில்லை என்பது அவனது கருத்து. சுரண்டலே பசி பட்டினியின் மூலகாரண மாவதை பாரதி தெளிவாக குறிப்பிடுகிறார். இதனால்தான் மனிதர் அத்தனை பேருக்கும் போதுமான ஆகாரம் பூமாதேவி கொடுக்கும் என்று திடமான உறுதியுடன் பாரதி தனது கட்டுரையொன்றில் கூறியுள்ளார்.

பிறர்பங்கைத் திருடாமல் விதி செய்து நடைமுறைப்படுத்தல் அடிப்படையான, ஆனால் மிக நீண்டகால வழிமுறையாகும். ஆகவே உடனிகழ்கால வழிமுறையாக பாரதி இன்னொரு கருத்தையும் சொல்கிறார். இந்தியாவில் பஞ்சம் என்ற தமது கட்டுரையில் பின்வருமாறு பாரதி குறிப்பிடுகின்றான். (பாரதியின் கட்டுரைகள் பக்கம் 213/214).

“பஞ்சம் பஞ்சம் என்ற சப்தம் நமது சமூகத்தில் தற் காலம் மலிந்துவிட்டது. நாட்டில் உண்டாகும் பஞ்சமெல்லாம் பணப் பஞ்சமேயன்றி தானியப் பஞ்சமன்று.....” என எழுதுகிறார். அதாவது பூமி விளைகிறது. ஆனால் அவ் விளைச்சலை அநுபவிக்க மக்களுக்கு வாய்ப்பில்லை. அவர்களது கையில் தானியங்களை வாங்குவதற்கு பணம் இல்லை. செயற்கையாக ஏற்பட்டிருக்கும் பஞ்சத்தை குறிப்பிட்டு, இதை நீக்குவதற்கு பின்வரும் அபிப்பிராயங்களை தனது கட்டுரையிலே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1. மக்களின் வருவாய்த்துறைகளை அதிகரிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளில் அரசு ஈடுபட்டுப் பணப் பஞ்சத்தை நிவர்த்திக்க வேண்டும்.

2. அதிக விளைச்சல் உள்ள மலிவான காலத்தில் தானியங்களை வாங்கி சேமித்து வைத்து பஞ்ச காலத்தில் அரசாங்கமே மலிந்த விலையில் மக்களுக்கு விற்கவேண்டும். (இதை Buffer stock Policy என தற்காலத்தில் அழைக்கின்றனர். இன்று பல நாடுகளில் அரசாங்கங்கள் இத்தகைய கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தி, தானிய விலைத் தளம்பல்களை ஓரளவு கட்டுப்படுத்துகின்றன. சர்வதேச ரீதியான ஏற்றுமதி இறக்குமதி வர்த்தகத்தில் இக் கொள்கை இன்று மிகவும் முக்கியம்வாய்ந்த தொன்றாகும்.)

3. விளைச்சல் இல்லாத நிலத்துக்கு வரிகளை ரத்துச் செய்தல் வேண்டும்.

4. விவசாயிகளுக்கு வட்டியின்றிக் கடன் தரவேண்டும்.

இத்தகு நடவடிக்கைகளால் பஞ்சத்தை ஓரளவு தவிர்த்தலாம் என்கிறார். பாரதியின் இக் கருத்துக்களிலே ஒரு முக்கிய அம்சத்தை அவதானிக்கலாம். அதாவது அரசாங்கம் ஏதோதானேவென்று பார்த்துக் கொண்டிராமல் மக்களின் பொருளாதார சேமங்களில் தலையீடு செய்யவேண்டும் என்பது தான். இது வழிமுறையாக வந்த பிரிட்டிஷாரின் தலையீடாமைக் கொள்கைக்கு மாறான கருத்தாகும். சந்தைச் சக்திகளை எவ்வித கட்டுப்பாடுமின்றி இயங்க அனுமதித்தால் தன்னியக்கமாகவே பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்பட்டு பொருளாதார சேமம் நாட்டு மக்கள் எல்லோருக்கும் கிடைக்கும் என்பதே தலையீடாமைக் கொள்கையின் சாராம்சமாகும். இக் கொள்கை 1930ஆம் ஆண்டுகள் வரையும் உத்தியோக பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட பொருளாதார சித்தாந்தமாகும். 1929ன் (Great Crash) என வருணிக்கப்படும் மாபெரும் உலக பொருளாதார மந்தமும் அதனையடுத்து வெளிவந்த J. M. கீன்ஸ் எழுதிய தொழில், பணம், வட்டி பற்றிய பொதுக் கொள்கை என்ற நூலுமே இக் கொள்கை கைவிடப்பட்டும், அரசாங்கம் நேரடி பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடவும் காரணங்களாயின. பாரதி இதற்குப் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னரே அரசின் பொருளாதார நடவடிக்கைகளின் அவசியம் பற்றி வற்புறுத்தியுள்ளார்.

“ராஜ்ய சாஸ்திரம்” என்ற தமது கட்டுரையிலே பாரதி மிகத் தெளிவாக குறிப்பிடுகிறார் (பக்கம் 302).

“ஜனங்களுக்குள்ளே சமாதானத்தைப் பாதுகாப்பதும் வெளி நாடுகளிலிருந்து படையெடுத்தது வருவோரைத் தடுப்பதும் மாத்திரமே ராஜாங்கத்தின் காரியங்கள் என்று நினைத்து

விடக் கூடாது. ஜனங்களுக்குள்ளே செல்வமும் உணவும் வாசம் முதலிய செளகர்யங்களும் கல்வியும் தெய்வபத்தியும் ஆரோக்கியமும் நல்லொழுக்கமும் பொது சந்தோஷமும் மென்மேலும் விருத்தியடைவதற்குரிய உபாயங்களை இடைவிடாமல் அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருப்பதே ராஜாங்கத்தின் கடமையாவது.” — அக்காலத்தே இது மிகவும் முன்னேறிய கருத்து.

ஆங்கிலேய ஆட்சியின் பொருளாதாரக் கொள்கை காரணமாக 19ம் நூற்றாண்டின் முழுமையும் இந்தியப் பொருளாதார அமைப்பில் பாரதூரமான பாதிப்பு ஏற்பட்டது.

(1) இந்தியா ஆங்கில கைத்தொழில் உற்பத்திச் சரக்குகளின் விற்பனைச் சந்தையாக மாற்றப்பட்டது.

(2) ஆங்கில கைத்தொழில்களுக்கான மூலப் பொருட்களை மலிவான விலையில் உற்பத்தி செய்து அனுப்பும் மூலப் பொருள் விவசாய விளை நிலமாக இந்தியா மாற்றப்பட்டது.

(3) உள்நாட்டில் ஆங்கில முதலீடுகள் அதிகரித்தன.

இதன் விளைவாக உள் நாட்டுச் சுதேசக் கைத்தொழில்கள் அழிந்தன. குடிசைக் கைத்தொழில்கள் ஒழிந்தன. உள்நாட்டு உணவு விவசாயம் சீர்குலைந்தது. இதன் காரணமாக வேலையற்றோர் பட்டாளம் ஒன்று தோன்றி பஞ்சத்தால் வாடுகையில், தரகு வர்த்தகம் செய்த இந்திய வர்த்தகர்களிடம் மூலதனம் குவிந்து வந்தது. பெரிய மூலதனத்துக்கும் சிறிய மூலதனத்துக்கும் இடையே போட்டி ஏற்பட்டது. இத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையில்தான் பாரதியின் தந்தை சின்னச்சாமி ஐயர் தொடங்கி நடத்திய பஞ்சாலை முறிவடைந்தது. ஆங்கில முதலீடுகளின் போட்டியை தாங்க இந்திய சிறிய முதலீடுகளால் முடியவில்லை. இந்தச் சதிதான் ஊணர் செய்த சதி என்று பாரதியாரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதுவே பாரதியின் ஆங்கிலேய வெறுப்புக்கும் அவனது சுதேசிய நோக்குக்கும் இளமையில் வித்தூன் றியதாக ரகுநாதன் தனது கட்டுரையொன்றிலே குறிப்பிடுகிறார். (தாமரை செப்ரம்பர் 67).

ஆகவேதான் பாரதி கூறுகிறார்:

“பாரத தேசம் சுதந்திரம் அடைந்தால்தான் அந்நியர்களின் அடங்காப் போட்டியாலும் அடங்காச் செருக்காலும் வரியாலும் கொல்லப்பட்டிருக்கும் கைத்தொழில்கள் நன்கு தழைத்தோங்கும்.....” (பாரதி மும்மணிகள் — பக்கம் 4 — 1909/10 ஆண்டுகளில் இந்தியா பத்திரிகையில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள்).

மேலும்,

“எவ்வளவு நல்ல பூமியானாலும் எவ்வளவு நல்ல மரமானாலும் அடக்கியாளும் அந்நிய மரத்து நிழலில் தழைத்தோங்கி வளர முடியாது.....” (அதே நூல்). மிகத் தெளிந்த சிந்தனையோடு பாரதி மேற்கண்ட வரிகளை எழுதியுள்ளார்.

அடக்கியாளும் ஏகாதிபத்தியத்தை தூக்கியெறியாமல் இந்தியாவில் பொருளாதார வளர்ச்சி சாத்தியமில்லை என்பதையும் பொருளாதார விடுதலைக்கு அரசியல் தேச விடுதலை ஒரு முன் தேவை என்பதையும் பாரதி வற்புறுத்தியிருக்கிறார். இது பல ராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உண்மை.

வங்காளப் பிரிவினையும் சுதேசியமும்

இந்திய சுதேசி இயக்கத்தை வீறுகொண்டெழச் செய்த பெரும் சக்தியாக வங்காளப் பிரிவினை கருதப்படுகிறது. 1905ம் ஆண்டில் இந்தியர்களுடைய கடும் எதிர்ப்புக்கும் மத்தியில் வைஸ்ராய் கர்லாள் என்பவனால் வங்காளம் பிரிவினை செய்யப்பட்டது. இச் செய்கை தேசபக்திக் கனலை கொழுந்து விட்டெரியச் செய்தது. கல்கத்தாவில் கூடிய இந்திய காங்கிரஸ் மாநாடு வங்காளப் பிரிவினைக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் முகமாக தீர்மானங்களை நிறைவேற்றியது.

தாதாபாய் நவுரோஜியின் தலைமையில் இந்தியர்கள் அந்நியப் பொருட்களைப் பகஷ்கரிக்க வேண்டும் என்றும் சுதேசியப் பொருள்களையே வாங்கவேண்டும் என்றும் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. முதன் முதலாக சுயராஜ்ய கோரிக்கைத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இம் மூன்றின் வெளிப்பாடும் பொதுவாக சுதேசி இயக்கம் என அழைக்கப்படலாயிற்று. இந்த இயக்கம் அரசுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்த வகையில் ஒரு அரசியல் இயக்கமாகவும் இந்திய தொழில் வளர்ச்சியின் மீட்சிக்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்த வகையில் ஒரு பொருளாதார இயக்கமாகவும் உருவெடுத்தது.

தீவிரவாதிகளாகிய திலகர் அணியினரே மேற்கண்ட தீர்மானங்களுக்கு முக்கிய கர்த்தர்கள் என்பதும் தாதாபாய் நவுரோஜியும் திலகரும் வளர்ந்து வரும் இந்திய முதலாளித்துவத்தின் பிரதிநிதிகள் என்பதும் அறிந்ததொன்றே. பாரதி தீவிர திலகர் அபிமானி என்பதும் கல்கத்தா காங்கிரஸில் கலந்து கொண்டவர் என்பதும் புதிய செய்திகள் அல்ல.

திலகர் இப் புதிய சுதேசிய கொள்கையை தமது “கேசரி” பத்திரிகை மூலமாக மராத்தியில் பிரசாரம் செய்து வந்தார். பாரதி இதே கொள்கையை தமது “இந்தியா” பத்திரிகை மூலமாக செய்து வந்தார்.

பாரதி இச் சுதேசி இயக்க நடவடிக்கைகளில் பல விதமாக ஈடுபட்டார். இந்தியா பத்திரிகையில் அந்நிய பொருள் பகிஷ்காரத்தை விளக்கி பல கட்டுரைகள் எழுதினார். பகிஷ்காரத்தை எதிர்த்தவர்களுக்கு மறுமொழி பகன்றார். சென்னையில் பிபின் சந்திரபாலரை அழைத்து பிரசங்கங்கள் செய்வித்தார். சுதேசியத்தை கருவாக கொண்ட கவிதைகளைப் பொழிந்தார்.

“பத்தாம் அவதாரம்” என்ற பாரதியின் கட்டுரை பின் வருமாறு அமைகிறது. (பாரதி தரிசனம் — இரண்டாம் பாகம் — பக்கம் 68.)

“வருஷந்தோறும் 60 கோடி ரூபாய்கள் இங்கிருந்து பெற்றடிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இவ்வாறு நடந்து கொண்டிருந்தால் இந்த பாரத தேசம் நாளுக்கு நாள் சொல்ல முடியாத தரித்திரத்திலும் பிணியிலும் மூழ்கி வருவது ஆச்சரியமாகுமா? இப்போது நடைபெற்று வரும் பிரிட்டிஷ் ராஜாங்க முறைமையிலே மேலே கூறியது போன்ற அநீதிகள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. இந்த அநீதிகளை நாசம் செய்யும் பொருட்டாக நமக்கிடையே கடவுள் பத்தாம் அவதாரம் செய்திருக்கிறார். இப்போது மனித ரூபமாக அவதாரம் செய்யவில்லை. அவருடைய அவதாரத்தின் பெயர் சுதேசியம்; அவருடைய ஆயுதம் (Boycott) அதாவது அந்நிய சப்பந்த விலக்கு அல்லது பகிஷ்காரம். அவருடைய மந்திரம் வந்தே மாதரம்.”

சுதேசிய இயக்கத்தின் தோற்றத்தை ஒரு அவதாரம் என குறிப்பிடுவதிலிருந்தே பாரதி இந்த இயக்கத்துக்கு கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாம். அந்நியப் பொருட்களை பகிஷ்கரிப்பதால் உள்நாட்டுப் பொருள்களுக்கு கிராக்கி ஏற்பட்டு, அவற்றின் விலை உயர்ந்து உள்நாட்டுக் கைத்தொழில்கள் வளர்ச்சியடையும் என்பதே இதில் பொதிந்துள்ள பொருளாதார சித்தாந்தம். வேறு வகையில் கூறினால் உள்நாட்டுச் சந்தை உள்நாட்டுக் கைத்தொழில்களுக்காகப் பாதுகாக்கப்படுகிறது என்பதாம்.

சுதேசியத்தை மிகப் பரந்த பொருளில் காணும் பாரதி, கைத்தொழில் விருத்தி முதலான பொருளாதார விசேஷங்களை அதன் முதலாவது அம்சமாகக் கொள்கிறார். இந்திய நாட்டுக் கைத்தொழில்களை ஏன் இந்திய மக்கள் ஆதரிக்கவேண்டும்?

ஆரம்பகால கைத்தொழில் உற்பத்தி எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் எவை? அவற்றை எவ்வாறு இந்திய ஜனங்களின் ஆதரவுடன் நிவர்த்திக்கலாம் என்பதையெல்லாம் வெகு வஸ்தாரமாகவே பாரதி எழுதுகிறார்.

(பாரதி மும்மணிகள் :— பக்கம் 57, 58, 59) ஆரம்ப நிலையிலுள்ள தொழில்களுக்கு வரிவிதிப்பு, இறக்குமதிக்கட்டுப்பாடு போன்ற கருவிகளால் அரசாங்கம் பாதுகாப்பு அளிப்பது பொருளியல் கொள்கையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதொன்று. பாரதியார் காலத்தில் ஆரம்பத் தொழில்களைப் பாதுகாக்க அந்நிய அரசு முன்வராது என்பதால் பாரதி மக்களே இத் தொழில்களை முன் வந்து பாதுகாக்கவேண்டும் என்கிறார். ஆரம்பத் தொழில்களின் உற்பத்தித் தரக்குறைவைப் பொருட்படுத்தாமல் மக்கள் ஆதரிக்கவேண்டும் என்று தனது கட்டுரையிலே வேண்டுகோள் விடுக்கிறார்.

சென்னை யைச் சேர்ந்த சட்டசபை மெம்பர்களும் காங்கிரஸ் பிரமுகர்களும் அந்நியப் பொருள் பகிஷ்காரத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. அந்நிய பொருள்களிடம் வெறுப்பை ஏற்படுத்துவதால் பகிஷ்காரம் ஹிந்து தர்மத்துக்கு விரோதமானது என்றும் எல்லோரிடமும் கருணை காட்டுவதே ஹிந்து தர்மம் என்றும் கூறினார்கள். பாரதி இவர்களுக்கு சரியான பதிலடி கொடுத்தார். பாரதி எழுதுகின்றார் :—

“எங்கள் நாட்டு சாமான்களையே நாங்கள் வாங்குவோம் என்றால் இதில் அந்நியர்களிடம் விரோதமிருப்பதாக ஏன் கொள்ள வேண்டும்? ஒருவன் தன் பத்தினியிடத்தில் அன்பு கொண்டு அவளுக்கு உண்மையாக நடக்கும் பட்சத்தில், அவன் அந்நிய ஸ்திரீகளை விரோதிக்கிறான் என்று அர்த்தமா? ஆதலால் இந்த சட்ட சபை வேதாந்திகள் அந்நியரிடம் காட்டும் தயவையும் கருணையையும் சிறிது சுதேசிகளிடமும் செலுத்தும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம்.” இவ்வாறு பாரதியின் பேரூ மிக வலிமையுடன் எழுதுகிறது. இச் சுதேசி இயக்கத்தில் பாரதி மிகத் தீவிரமாகவே ஈடுபட்டார். இதன் காரணமாகவே பாரதி அரசின் பார்வைக்குள்ளாகி புதுச்சேரி செல்ல நேர்ந்தது. இதே காரணத்துக்காகவே திலகர் கைது செய்யப்பட்டார் என்பது மனம் கொள்ளத் தக்கது.

இந்திய தொழில் வளர்ச்சியை மையப் பொருளாகக் கொண்டு பாரதி பாடிய பாடல்கள் வெகு பிரசித்தம். அவருடைய பாரத தேசம் என்ற கவிதையில் ‘உலகத் தொழில் அனைத்தும் உவந்து செய்வோம்’ என்கிறார். கப்பல் தொழில்,

பயிர்த் தொழில், சுரங்கத் தொழில், கடல் தொழில், புடவைத் தொழில், ஆயுதத் தொழில், காகிதத் தொழில் என்றிவ்வாறு பற்பல நவீன தொழில்கள் எல்லாம் செய்வோம் என்று அறிவிக்கிறார். இவரது இக் கவிதை ஒரு 5 ஆண்டுத் திட்டம்போல் இருப்பதாக பிரபல விமர்சகர் ரகுநாதன் அபிப்பிராயம் தெரிவித்துள்ளார்.

பிற கைத்தொழில்கள் வளர்வதற்கு ஆதாரமான எந்திரத் தொழில்கள், நுகர் பொருட்களை ஆக்குகின்ற கைத்தொழில்கள், மூலப்பொருட்களை உருவாக்குகின்ற கைத்தொழில்கள் என்று ஆயிரமாயிரம் தொழில்களை கனவு காண்கிறார். விவசாயத்துக்கும் கைத்தொழிலுக்கும் போதிய அழுத்தத்தை பாரதி கொடுத்திருப்பது அவரது பல பாடல்களிலிருந்து தெளிவாகும். சகல தொழில் துறைகளிலும் இந்தியா முன்னேற வேண்டும். தனது சொந்த பலத்திலே நிற்கவேண்டும் என்பதே பாரதியின் ஆவல். இதனால்தான் அந்நாளில் ஆசிய நாடுகளுக்கு ஆதர்சமாயிருந்த ஜப்பான் நாட்டிடமிருந்து தொழில் நுணுக்கங்களை கற்று வரும்படி இளைஞர்களை பார்த்து பாரதி தனது கட்டுரை ஒன்றிலே வேண்டுகோள் விடுக்கிறார். வளர்ச்சியடைந்த ஒரு நாட்டிடமிருந்து தொழில் நுணுக்கங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளாதலின் இன்றியமையாமையை பாரதி நன்கு புரிந்திருந்தார்.

பூரூ நகரத்திலே 1905 அக்டோபர் 8ம் திகதி 5000 மக்கள் முன்னிலையில் திலகர் அந்நிய பொருள் குவியலுக்கு தீ மூட்டினார். கூடியிருந்த மக்கள் தீயை வலம் வந்து, விபூதி பூசி, உடையில்லாமல் திரிய நேர்ந்தால் கூட இனியொரு போதும் ஆங்கிலத் துணிகளை வாங்குவதில்லை என சபதம் ஏற்றினார்.

சென்னையில் பாரதியின் அழைப்பின் பேரில் திருவல்லிக் கேணி கடற்கரையில் பிபின் சந்திரபாலர் அந்நிய துணிமணிகளுக்கு தீ மூட்டினார். காந்திக்கு முன்னரே அந்நியத் துணி பகிஷ்கரிப்பில் பாரதி ஈடுபட்டுவிட்டார் என்று வ. ரா. எழுதுகிறார். சுதேசி இயக்கத்தின் வீச்சையும் வேகத்தையும் கணிப்பதற்கு பின்வரும் நிகழ்ச்சியை உதாரணமாகக் கூறுவர். 75 விலைமாதர் NASIK என்ற இடத்தில் கூடி இனி அந்நியப் பொருட்களை உபயோகிப்பதில்லை என்று தீர்மானம் எடுத்தார்கள்.*

* The Myth of lokamanya, Telak and Mass Politics in Maharashtra By Richard I. Cushman.

இவ்வாறு நாடு முழுவதும் சுதேசி இயக்கத்தால் கவரப் பட்டபோது, உணர்ச்சி வேகம் கொண்ட கவிஞனான பாரதியின் மனோநிலை எவ்வாறு இருந்திருக்கும் என்று கூறவேண்டும்தில்லை.

தமிழ் நாட்டில் 1906ல் தூத்துக்குடியில் வ. உ. சியின் சுதேசி கப்பல் கம்பனி இத்தகைய சூழ்நிலையில்தான் ஆரம்பமாகியது. ஆனால் அதற்கும் சின்னச்சாமி ஐயரின் பஞ்சாலக்கு நேர்ந்த கதியே ஏற்பட்டது.

தேசிய முதலாளித்துவத்தின் சுதேசிய பொருளாதார இயக்கத்தை அன்றைய நிலையில் பாரதி ஆதரித்தது மிகவும் சரியானதும் முற்போக்கான நிலைப்பாடு கொண்டதும் ஆகும்.

ருஷ்யப் புரட்சியின் பாதிப்பு

பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் தாரக மந்திரமாகிய சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்ற சுவோகத்தை தனது இலட்சியமாக “இந்தியா” பத்திரிகையில் பொறித்து வெளியிட்ட பாரதி, பத்திரிகை ஆசிரியகை (Journalist) இருந்தமையால் சமகால வெளியுலகத் தொடர்புகளை உடனுக்குடன் பெற்று அவற்றின் தாக்கங்களுக்கும் செல்வாக்குக்கும் ஆட்பட்டான்.

1917ன் ருஷ்ய அக்டோபர் புரட்சியை வாழ்த்தி வரவேற்ற முதலாவது இந்தியக் கவிஞனான பாரதி அப்புரட்சியின் இலட்சியத்திலும் உடன்பாடு கொண்டிருந்தான் என்பதையும் இந்தியாவில் ஒரு பொதுவுடைமை சமுதாய அமைப்பு தோன்ற வேண்டுமென்று விரும்பினான் என்பதையும் அவனது பல கவிதைகளும் கட்டுரைகளும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

வெறுமனே புரட்சிக் கோஷங்களால் பாரதி கவரப்பட்டான் அல்ல. புரட்சிக்குப் பிந்திய ருஷ்ய நிகழ்ச்சிகளை அவன் நன்கு அவதானித்து வந்துள்ளான் என்று அவனது கட்டுரைகள் புலப்படுத்துகின்றன.

1917ல் புரட்சி நடந்து முடிந்த சில நாட்களுக்குள் ‘செல்வம்’ என்ற கட்டுரையில் பாரதி பின்வருமாறு எழுதுகிறார்.

“ருஷ்யாவில் சோஷலிஸ்டுக் கட்சியார் ஏறக்குறைய தம் முடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்றி விடக்கூடுமென்று தோன்றுகிறது.....இக் கொள்கை மென்மேலும் பலமடைந்து வருகிறது. ஏற்கெனவே ஸ்ரீமான் லெனின் முதலியவர்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் ஏற்பட்டிருக்கும் குடியரசில் தேசத்து விளைநிலமும் பிறசெல்வங்களும் தேசத்தில் பிறந்த அத்தனை ஜனங்களுக்கும் பொது

வுடமையாகிவிட்டது. ருஷ்யாவிலிருந்து இது ஆசியாவில் தாண்டிவிட்டது.....”

“இச் சித்தாந்தம் பரிபூரண ஜெயமடைந்து மனிதருக்குள்ளே லகஜதர்மமாக ஏற்பட்ட பிறகுதான் மானிடர் உண்மையான நாகரிகம் உடையோர் ஆவர்.”

பாரதியின் இக் கருத்துகளுக்கு வேறு விளக்கம் தேவையில்லை. ‘கலைகள்’ என்ற கட்டுரையிலே பாரதியார் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்.

“ஸமத்துவக் கொள்கையிலே இரண்டு செய்திகளைப் பற்றிய விசாரணையுண்டாகிறது. முதலாவது செல்வத்தை உண்டாக்குதல், இரண்டாவது அதைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தல்...முதல் விஷயம் திறமையின் உபயோகத்தை பற்றியது. இரண்டாவது விஷயம் இன்பங்களைப் பங்கிட்டுக் கொள்வது பற்றியது...இன்பங்களை நேரே வகுத்தால் ஒவ்வொருவனுக்கும் இன்பம் உண்டாகிறது. நேரே வகுத்தல் என்பது ஒன்றுபோல் வகுத்தல் என்று அர்த்தமல்ல. நியாயமாக வகுத்தல் என்று அர்த்தம். நியாயமே சமத்துவத்தின் பெயர். நியாயமே முதலாவது சமத்துவம்...” இதனால் “மனிதன் செல்வனாவான், குடிகள் விடுதலை பெற்றிருப்பார், நாடு உயர்வு பெற்றிருக்கும்.”

இக் கருத்துக்களில் நவீன சோஷலிசத்தின் உள்ளடக்கம் முழுமையாக அடங்கியுள்ளது. ஆகவே பாரதி ஒரு சமதர்ம பொருளாதார அமைப்பை வரவேற்கிறபோது அதை நன்கு புரிந்துகொண்டுதான் கூறியுள்ளான் என்ற முடிவுக்கே நாம் வரவேண்டும்.

இவ்வாறே பாலகங்காதரதிலகர், பிபின் சந்திரபாலர் ஆகியோர் சோவியத் புரட்சியின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை தமது கட்டுரைகளிலும் சொற்பொழிவுகளிலும் ஆதரித்தனர்.

சமத்துவ பொருளாதார சமூக அமைப்பை தனது இலட்சியமாக ஏற்றுக்கொண்ட பாரதி, லெனின் வழிமுறையை ஏற்றுக் கொண்டவர் அல்ல. லெனின் போன்றவர்களது பலாத்கார வழி இந்தியாவில் ஏற்படுவதற்கு முன்னரே சமாதானமான வேறு வழிகளில் ஒரு சமத்துவ சமுதாயத்தை அடைவதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபடவேண்டும் என்று பாரதி கூறுகிறார்.

இந்து சனசமூக அமைப்பில் ஐரோப்பாவில் இருப்பது போல அவ்வளவு தார தம்மியம் இல்லையென்றும் முதலாளி, தொழிலாளி விவாதம் ஐரோப்பாவில் இருப்பதுபோல் இந்தியாவில் இல்லை என்றும் ஏழைகளை அங்குள்ள செல்வர் அவ

மதிப்பது போல் இந்திய நாட்டுச் செல்வர் அவமதிப்பதில்லை என்றும் ஏழைகளுக்குத் தானம் கொடுக்கும் வழக்கம் இந்தியாவில் உள்ளதென்றும் இதன் காரணமாக ஒரு வன்முறை இயக்கம் தேவைப்படாது என்ற ரீதியிலும் பாரதியார் அபிப்பிராயம் தெரிவித்துள்ளார். இந்திய மதத் தத்துவங்களில் பாரதிக்கு இருந்த ஈடுபாடும் இந்திய நிலப்பிரபுத்துவ முறையும் சாதி அமைப்பும் வர்க்க முரண்பாடுகளை கூர்மையடைய விடாமல் தடுத்து வந்தமையும் பாரதியின் மேற்போந்த அபிப்பிராயத்துக்கு அடிப்படையாக இருந்திருக்கக் கூடும்.

ஆனால் ஒன்றைக் கவனிக்கவேண்டும். சமாதானமாக மாற்றங்கள் ஏற்படாவிட்டால் வன்முறையில் அவை ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாததாய் விடும் என்பதை பாரதி அங்கீகரித்திருக்கிறார். அவர் எழுதினார்:-

“ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பொருளாளிகள் ஒரு சபை கூடி அந்தக் கிராமத்திலுள்ள ஏழைகளின் கஷ்டங்களை நிவர்த்தி செய்ய யோசனைகள் பண்ணி நிறைவேற்ற வேண்டும். அன்பினால் உலகத்தின் துயரங்களை எளிதாக மாற்றிவிடலாம். அங்ஙனம் செய்யாமல் அஜாகிரதையாய் இருந்தால் ஐரோப்பாவைப் போல் இங்கும் ஏழை செல்வர் என்ற பிரிவு பலமடைந்து விரோதம் முற்றி அங்கு ஜனக்கட்டு சிதறும் நிலைமையிலிருப்பது போல் இங்கும் ஜனசமூகம் சிதறி, மகத்தான விபத்துக்கள் நேரிட இடமுண்டாகும்” (பக்கம் 74 பாரதியார் கட்டுரை).

இது ஓர் எச்சரிக்கை. அன்பினால் செய்யத் தவறின் வன்முறை விபத்துக்கள் ஏற்படும் என்கிறார் பாரதி. அதாவது வரலாற்றின் தவிர்க்கமுடியாத தன்மையை புரிந்தவர் போல பாரதி பேசுகிறார்.

எனினும் பாரதி தன்னளவிலே ஒரு கற்பனாவாத வழிமுறையை தனது கட்டுரைகளிலே எழுதியுள்ளமையை கவனிக்காமல் விடமுடியாது. கிராமங்களில் நிலச்சுவான்களும் பண்ணையடிமைகளும் கூடி ‘தொழில் நிர்வாக சங்கம்’ என்றொரு சங்கம் அமைத்து கிராமத் தொழில் கல்வி, சுகாதாரம், துணி, உணவு என்று இன்றோரன்ன எல்லாவற்றையும் கவனித்தால் வறுமையற்றுப் போய்விடும். இதனைப் பார்த்து மெச்சி எல்லாரும் கைக்கொள்வர் என்றெல்லாம் எழுதுகிறார். (பக்கம் 388, 389 பாரதியார் கட்டுரைகள்.)

பாரதியின் பொருளாதார சிந்தனைகளிலே காலத்தின் போசுகை அவன் புரிந்து கொண்டுள்ளமை தெளிவாகத் தெரிகிறது. சுதேசிய இயக்க போராட்ட கால கட்டத்திலே அவன்

உள்நாட்டு முதலாளித்துவத்தை ஆதரித்தான். பிற்காலத்திலே சமத்துவ பொருளாதாரத்தை ஆதரித்தான். இது பாரதியில் காணப்படும் வளர்ச்சி; சாலத்தின் தேவை.

பாரதியும் காந்தியும்

இந்திய தேசப் பிதாவான மகாத்மா காந்தியின் பொருளாதாரக் கொள்கைகளை பாரதியின் கொள்கைகளுடன் ஒப்பிடுதல் பொருத்தமாயிருக்கும் என நம்புகிறேன்.

நவீன முதலாளித்துவ நாகரிகத்தையும் பெரிய இயந்திரத் தொழில் துறையையும் முதலாளித்துவ நகரப் பண்பாக்கத்தையும் காந்தி விமர்சித்து வந்தார். கைத்தொழில், குடிசைக் கைத்தொழில் உற்பத்தியை மீண்டும் உயிர்ப்பித்து வளர்ப்பது, பொருளாதார நோக்கில் தனித்து இயங்கும் கிராம சமுதாயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாட்டின் பொருளாதார வாழ்க்கையை கட்டுப்பாடின்றி இயங்கச் செய்வது ஆகியன காந்தியின் செயல் திட்டத்தில் அடங்கி இருந்தன.

இந்திய விவசாயி, கம்மியன், குடிசைத் தொழிலாளி, சிறு வியாபாரி ஆகியோரின் குட்டி பூர்ஷ்வா தன்மை கொண்ட கற்பனா சோஷலிச ஆதர்ஷம் காந்தியின் இந்த விமர்சனத்திலும் செயல் திட்டத்திலும் வடிவு பெற்றது. (இந்திய வரலாறு—மாஸ்கோ.)

காந்தி நவீனத் தொழில் மயத்தை எதிர்த்தார். ‘யந்திர சாலை, ஆலை இவற்றால் என்ஜின் புகையேறிய நாட்டிலே தேவர்கள் இரார். நவீன யந்திர தந்திரங்களினாலும் அவற்றினால் விளையும் செல்வத்தினாலும் இன்பமுண்டாகா’ என்று காந்தி கூறுகிறார். மேற்கோள் பாரதியினுடையது. (பக்கம் 64 பாரதி கட்டுரைகள்).

ஆனால் பாரதியோ நேர்மாறான கருத்துக் கொண்டவன். வரப்போவது இயந்திரயுகம் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, அதை அங்கீகரித்து வரவேற்றவன். பாரிய இயந்திர கைத்தொழிலாக்கத்தினால் தான் இந்தியா முன்னேற முடியும் என மனமார நம்பியவன்.

“இரும்புத் தொழில் உலகத்திலே வலிமையும் செல்வமும் கொடுப்பது. எல்லா விதமான கைத்தொழில்களும் தற்காலத்திலே இரும்பு யந்திரங்களாலே செய்யப்படுகின்றன. ஆதலால் நமது தேசத்து கொல்லருக்கு நாம் பலவிதங்களில் அறிவு விருத்தியும் ஜீவன சௌகர்யங்களும் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்து இடத்துக்கிடம் இயன்றவரை இரும்புத் தொழில்களை வளர்க்க வேண்டும்”. என்று பாரதி எழுதுகிறார்;

காந்தி உற்பத்திச் சாதனங்கள் பொதுவுடமை ஆக்கப்படுவதை ஏற்றுக் கொண்டவர் அல்லர். உற்பத்திச் சாதனங்களையும் பெரும் செல்வங்களையும் வைத்திருப்போர் அவற்றை நம்பிக்கைச் சாதனமாக, தர்ம சாதனமாக ஒரு தர்மகர்த்தா முறையில் ஏனைய மக்களுக்காக நிர்வகித்து வரவேண்டும் என்று விரும்பினார். பாரதி சகல உற்பத்திச் சாதனங்களும் நாட்டு மக்களுக்கு உரிமையளிக்கப்படவேண்டும் என்று விரும்பினார். கைத் தொழில் வியாபாரம் எதுவும் கூட்டுத் தொழிலாகவே நடைபெற வேண்டும் என்றார். “வியாபாரத்தில் கூட்டுவியாபாரம் எங்ஙனம் சிறந்ததோ அதுபோலவே கைத்தொழிலிலும் கூட்டுத் தொழிலே சிறப்பு வாய்ந்தது. முதலாளியொருவர் கீழே பல தொழிலாளிகள் கூடி நடத்தும் தொழிலைக் காட்டிலும் தொழிலாளிகள் பலர் கூடிச் செய்யும் தொழிலே அதிக நன்மையைத் தருவதாகும்” (பக்கம் 304) என்று எழுதியுள்ளார். இதனால்தான் அவர் கூடித் தொழில் செய் என்று தமது ஆத்தி குடியில் அறிவுறுத்துகிறார். கூடி வினை செய்வோர் கோடி வினை செய்வார் என்பது அவர் வாக்கு. காந்தி தமது ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் ஒரு பகுதியாக அந்நிய துணி பகிஷ் காரத்தை முன்னின்று நடத்தினார். பாரதி காந்திக்கு முன்பே சுதேசி இயக்கத்தில் திலகரின் தலைமையில் இதை ஆதரித்தார்.

“தொழிலாளியை கஞ்சிக்குப் பறக்க விட்டு விட்டு தனது பணப் பெட்டிகளை நிரப்பிக் கொள்ளும் ஒவ்வொரு முதலாளியும் கொள்ளைக்காரரே ஒழிய வேறில்லை” என்று பாரதியும், “தனது தேவைக்கு மேலதிகமாக பொருள் சேர்ப்பவன் திருடன்” என்று காந்தியும் கூறுவதில் ஒற்றுமையிருக்கிறது.

ரொட்டிக்கு வழியில்லாதவனிடம் கடவுளைப் பற்றி பேசக் கூடாதென காந்தி சொன்னார். “ஜனங்களுடைய வயிற்றுக்கு கஞ்சி காட்ட முடியாவிட்டால் அந்த தேசத்தில் எவ்வளவு பெரிய வித்வான் இருந்தும் பிரயோசனம் என்ன?” என்று கேட்கிறார் பாரதி.

தொடர்ந்து அவர் சொல்கிறார். “சகல ஜனங்களுக்கும் வயிறு நிறைய உணவு கிடைக்காத ஊரில் வாழும் செல்வர்களெல்லாம் திருடர். அங்கே குருக்கள் எல்லாம் பொய்யர், பண்டிதர் எல்லாம் மூடர். மேன்மை நிலைபெற வேண்டுமானால் கைத்தொழில்கள் பெருகும்படி செய்யவேண்டும். சாத்தியமில்லை என்று சொல்லி ஏங்குவதில் பயனில்லை. எப்படியேனும், எப்படியேனும் எப்படியேனும் செல்வத்தை வளர்க்கவேண்டும்...”

அவனது அதிசயங்கள்

அவனது கிராமத்துப் பட்டிக்காட்டுக்குத் தார்வீதி வரவில்லை, ஆனாலும் ஒருநாள், வாசலில் மாடு இழுக்காத வண்டி வந்து நின்றது. அம்மாக்கும் சொல்லாமல், பையன்களோடு போய் வாய்க்காலில் குளித்துவிட்டு கொல்லைவழி வந்து இரையாமல் கிணற்றில் இருவாளி அள்ளித் தலையில் ஊற்றியபின் அம்மாக்குக் குரல் கொடுத்துக் கொடியில் காயக் கிடந்ததொரு சீலையால் தலையைத் துவட்டுகையில் வண்டி தெரிந்தது. அது— அவனுக்கு அதிசயமாக இருந்தது. பக்கத்துப் பட்டணத்து ஒன்றுவிட்ட சிற்றப்பா வந்திருந்தார்.

அடுத்த வருஷம், படிக்கவென அப்பா துணையோடு வண்டில் அமர்த்தி அடுத்த ஊர்ப் பட்டணத்துச் சிற்றப்பா வீட்டில் அடிவைத்த பின்பு தெருவில் குழாய்த் தண்ணீர், புகையிரதம், ஸ்டேஷன் மாஸ்ற்றர் ஊற்றுப்பேளூ, டைப்பரைற்றர், தபாற்கந்தோர், கச்சேரி, பொலிஸ் ஸ்ற்றேஷன், ஆஸ்பத்திரி பாண், பணிஸ், மாவுமில், தள்ளுவண்டில் ஐஸ்சர்பத், ஐஸ்கிரீம், லீட்டில் எரிந்த இருபதுவாட் மின்விளக்கு, எல்லாமே வியப்பாக இருந்தன.

கால்கள், வேட்டியில் விடுபட்டுக், காற்சட்டை நீண்டு, செருப்பு வளர்ந்து சப்பாத்தாய், நாட்போக்கில் அவன் ஒருநாள் புகையிரதமேறிக் கொழும்புநகர் வந்தடைய— அடுக்கடுக்காய்க் கட்டிடங்கள், ஆலைகளின், புகைக் கூண்டில் மழைபொழியாக் கருமேகம், மேகம் கிழித்த சிறகடியா வானூர்தி மேர்க்கூர்த் தெருவிளக்கு,

கண்ணாடிச் சன்னலின் பின்
வண்ண விளக்கொளிகள்,
ரெடிமேட்டேஷ்ட், மின்விசிறி, கூலிங்கிளாஸ்,
வானியிலாக்கக்கூசு, மழைபொழியும் குளியலறை,
வாகனங்கள் பேரிரைச்சல்,
இவையும் பிறவும் பெருவியப்பாய் இருந்தன.

தோளில், கோட்டின்மேல் கோட்டணிந்து
விமானத்தளத்தில்
கையசைத்த அந்நேரம்
அம்மா கண்களுடன் அவனுடைய கண்களும்
கொஞ்சம் கசிந்தன தான்.

லண்டன் பூமியில்
ஊர்ந்தோடும் படிக்கட்டும்,
தரையின்கீழ் மின்ரயிலும்
வெண்பனியும் சென்றல்ஹீட் குடேறும் வீடும்
திடீர்கோப்பி, சூப்வகைகள்,
டெலிவிஷனும்
ஹிப்பி, மொட், ஸ்கின்ஹெட்
எல்லாமும் வியப்பாய் இருந்தது
பழகிப்பாய்.....

நாட்பெயர்வில்
ஊர் நினைவுவந்து, ஒருமாதலீவெடுத்து
வந்தசமயத்தில்
அவனுடைய பட்டிக்காட்டுக்கு
சைக்கிள்வல வந்து, தார்டோட்டும் வந்து
நாளுக்கு மூன்றுபஸ்.
அப்பாவின் வீட்டில் மின்விளக்கு.
(அவர் தலைவர் கிராமசபைக்கு)
அவர் வயலில் ட்ரக்ற்றர் மேய்ந்தது.
ஆனாலும் ஊர்வயலில் எருமைகளும் உழுதன.
அடுப்புகளில் விறகு, புகை, கரியும்
மண்பானையுள் வேகும் சோறும்.
ஆகும் மணிநேரம்.
கிணற்றில் நீர்மொண்ட பெண்கள் சிலர்சேர்ந்து
வாய்க்காலில் குளித்தார்கள். ஆண்களும்தான்—
ஆனாலும் கொஞ்சம் அப்பாலாய்க், கண்மறைவாய்.
இவர்கள் இன்னமும் தான்
உற்சாகமாக
உயிரோடு இருக்கிறதை
நினைக்க நினைக்க இன்றும் அவனுக்கு
ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

— சேகர்

சிறுகதை

மண்ணின் மைந்தர்கள்

— குமுதன்

சலுதியிலிருந்து புறப்பட்டு
கராச்சி விமான நிலையத்தில்
ஏற்பட்ட ஆறு மணித்தியாலத்
தாமதமே அவனைப் படாதபாடு
படுத்திவிட்டது.

நள்ளிரவுக்கு முன்னர்தான்
கராச்சி வந்தடைந்த மூர்த்தி
எஞ்சிய இராப் பொழுதையும்
விமான நிலையத்திற்குச் சற்று
தொலைவிலுள்ள ஹோட்டல்
ஒன்றில் அரைத் தூக்கத்துடன்
கழித்துவிட்டு அதிகாலையிலேயே
விமான நிலையத்திற்குப் புறப்
பட்டுவிட்டான்.

அந்த அதிகாலையிலும் கராச்சி
விமான நிலையம் களைக்கட்டி நிற்
கிறது. பெரும்பாலும் கண்ணாடி
களையே கதவுகளாகவும், ஜன்னல்
களாகவும் கொண்டிருக்கும் அந்த
விமான நிலையம் மின்விளக்கின்
ஒளியில் கண்ணாடி மாளிகை
யாகவே காட்சி தருகிறது. பய
ணிகளை வரவேற்போரும் வழிய
னுப்புவோரும் அந்த நீண்ட கட
ட்டத்தின் வெளிமண்டபங்களில்
நிறைந்துவிடுகின்றனர்.

வெளிநாடு செல்பவர்கள்,
சென்று வருபவர்களுக்கே 'பா
ஷன்' ஆகிவிட்ட நரைத்த நீல
நிற 'ரெனிம்' நீளக்காற்சட்டை,
அதற்குப் பொருத்தமான நீல
நிற சேட், சப்பாத்துகள்... கை
யிலே தொங்கும் பாஸ்போட்,
பயணக் காசோலைகளை பாதுகாப்
பாக வைக்கும் தோற்பை...
இத்தகைய தோற்றத்துக்குள்
முப்பது வயதைத் தாண்டிவிட்ட
மூர்த்தியின் உழைப்பால் மெலி
ந்து இறுகிய தோற்றம் மறைந்
திருந்தாலும்... அதற்குள்ளிருந்து
விடுபடவேண்டும் என்ற அவ
னது உணர்வுகள் அதற்கு மாறு
பாடாகவே இருந்தது.

மூன்று வருடங்களுக்கு மேல்
தனது மண்ணின் உறவுகளைப்
பிரிந்து அந்நிய நாட்டில் பல
அவலங்களுக்கு மத்தியிலும்
வாழ்ந்தபோது இல்லாத ஒரு
ஆவல் இந்தப் பயணத்துக்கு ஏற்
பாடு செய்த நாளிலிருந்தே அவ
னுள் எழுந்திருந்தது.

அந்த ஆவல்... மூன்று வரு
டங்களாக அவன் சம்பாதித்த
பணத்தோடு, சேர்த்த பொரு
ளோடு தனது உற்றார் உறவின
ரைச் சென்று காணவேண்டும்
என்பதால் அவனுள் எழுந்த
தல்ல.

மூன்று வருட வெளிநாட்டு
வாழ்க்கையில் அவன் பெற்ற
அநுபவங்களையும், அவனைப்
போன்ற சக தொழிலாளர்கள்
படுகின்ற இன்னல்களையும் மன
திற கொண்டு அத்தகைய இயந்
திர வாழ்வுக்கு, தான் முற்றுப்

புள்ளி வைக்கவேண்டும்... உயி ரோட்டமுள்ள ஒரு வாழ்வுக்கு அத்திவாரமிடவேண்டும்... என்ற ஆவலே அவன் மனதில் எழுந்திருந்தது.

பத்தாம் வகுப்புவரை படித்திருந்த மூர்த்தி மத்திய கிழக்கிற்கு செல்லும் முன் ஒரு சவர்க்காரத் தொழிற்சாலையில் வேலைக்கமர்ந்திருந்தான். கூலிப் பிரச்சினைகளுக்காக அங்கு உருவாகிய தொழிற்சங்கத்தில் அங்கத்தவரை இருந்தபோது அவன் பெற்ற புதிய அநுபவங்களும் பாடங்களும் வாழ்க்கையின் உண்மைகளை மேலோட்டமாகவாவது அவனை அறியவைத்திருந்தது.

அவன் விரும்பாத நிலையிலும் கூட மூத்த சகோதரியின் திருமணத்திற்காக அவன் பெற்ற கடனும், வட்டிகளும், இனைய சகோதரியின் எதிர்கால வாழ்வுக்கான தேவையும், உற்றார் உறவினர்களின் உந்துதலும்... மத்தியகிழக்கை நோக்கித் தள்ளியபோது அவன் தனது நிலைக்காக வருந்தினான்.

அவன் சென்ற மூன்று நாலு மாதங்களுக்கிடையே அவனது தாயார் இறந்தாள். வந்து போகும் பயணச் செலவுகள், ஏஜென்சியுடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தம்... இவைகளால் அவன் இறுதிச்சடங்கில் கலந்துகொள்ள முடியாத பரிதாப நிலை.. அதை உற்றார் உறவினரே உணர்ந்து தீர்மானித்து அங்கீகரித்து அவனது பதிலையே எதிர்பாராமல்... "தாயார் காலமாகிவிட்டார்

ஈமக்கிரிகைகள் நாளை நடைபெறும்" என்று தந்தி அனுப்பி வைத்தபோது...

பொருள் — மனித உறவுகளை... உணர்வுகளை... அற்பமாக்கும் அந்தக் கொடிய நிகழ்ச்சியின் ஆழமான துயரத்தின் அநுபவத்தை நேரடியாவே அநுபவிக்க நேர்ந்தபோது... இத்தகைய அமைப்பின்மீது அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்த வெறுப்புமேலும் ஆழமாகியது.

அந்த வெறுப்புடனும் வைராக்கியத்துடனும் தான் மூன்று வருட காலம் எத்தனையோ அழைப்புகள் ஊரிலிருந்து வந்த போதும் ஊர் திரும்பவில்லை. அவன் பணிபுரியும் நிறுவனத்தால் கொடுக்கப்பட்ட இலவச விமான ரிக்கற்றுக்களைக்கூட உபயோகிக்காது அதற்கான பணத்தின் ஒரு பகுதியை பெற்று அனுப்பியிருந்தான். வெளிநாட்டு உழைப்புக்கு ஒரு முடிவுகட்டிக் கொண்டு ஊர் திரும்பிவிடவேண்டும் என்ற பிடிவாதத்துடன் அவன் இருந்தான்.

மூத்த சகோதரி அறியாமல் அவனது தங்கையிடமிருந்து இறுதியாக வந்த கடிதம் அவனுக்குள் ஓர் உறுதியான முடிவை எடுப்பதற்கு தூண்டுகோலாக அமைய பயணத்துக்கான ஏற்பாடுகளை செய்தான்.

ஹோட்டல் வானிலிருந்து இறங்கியதும் பயணப் பொதிகளைத் தூக்கவந்த பாரம் சுமக்கும் தொழிலாளியை தயவாகச் சொல்

லித் தடுத்துவிட்டு முதுகிலும் கைகளிலுமாகப் பொதிகளைச் சுமந்தபடி விமான நிலையத்தினுள் மூர்த்தி நுளைகிறான். அதிகாலையின் குளிர்ந்த உடலை இதமாகத் தழுவி உற்சாகமூட்டுகிறது. அப்பொழுதுதான் கொழும்பு செல்லும் விமானத்துக்கான 'போடிங்காட் கவுண்டர்' திறக்கப்படுகிறது. பயணப் பொதிகளுடன் அங்குமிங்குமாக நின்ற பயணிகள் வரிசையாக நீளுகின்றனர். மூர்த்தியும் அதற்குள் ஒருவகை ஐக்கியப்படுகிறான்.

நத்தைபோல நகர்ந்த அந்த வரிசையின் நீளம் சுருங்க மூர்த்தியும் கவுண்டரை நெருங்கிவிடுகிறான். மூர்த்தியின் பாஸ்போட்டையும் ரிக்கற்றையும் தனது பயணிகளுக்கான பட்டியலுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்த்த அந்த பாகிஸ்தான் அதிகாரி, பட்டியலில் அவனது பெயர் இல்லை என்பதைத் தெரிவிக்க மூர்த்தியின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்து வாயைச் சுழித்தபடி தலையை ஆட்டிவிட்டு பின்னால் உள்ளவனின் பாஸ்போட்டுக்காகக் கையை நீட்டுகிறான்.

எதிர்பாராத நிகழ்வினால் ஏன்? எதற்கு? என்று கேட்கும் துணிவை இழந்த அவன் கவுண்டரின் முன் ஒருகணம் திகைத்து நின்றான். பின்னால் வரிசையில் வந்த பயணியின் கை அவனைச் சுரண்டியபோதுதான் குற்ற உணர்வுடன் 'வருந்துகிறேன்' என்று ஆங்கிலத்தில் சொன்ன படி சற்று தள்ளி நிற்கிறான்.

கவுண்டரிலுள்ள அந்த அதிகாரிகளின் சுறுசுறுப்பான செயல்களை அவதானித்துக் கொண்டு வரிசை முடியும் வரை காத்து நின்ற மூர்த்தியின் முன்னால் ஒரு இளைஞன் வந்து நிற்கிறான்.

"உங்களுக்கும் போடிங்காட்டில்லியா"

கட்டையான சிவந்த மேனியுடைய அந்த முஸ்லிம் இளைஞன் தமிழில்தான் கேட்கிறான். மேலும் இருவர் பயணப்பொதிகளுடன் அவனை நெருங்கிவந்து நிற்கின்றனர்.

'ஓம்... ஓம்... கிடைக்கேல்லை உங்களுக்கும்...'

"எங்கள் மூணுபேருக்கும் இல்லே... இந்தா பாருங்க... எங்கடை கம்பெனியாலை புல்பேமன் கட்டி... ஓ...கே... பண்ணின ரிக்கற். இதுக்கு இவங்க கட்டாயம் சீற் தரவேணும்... இவங்க சுத்த மோசம்... எவங்களிட்டையோ காசை வாங்கிக் கொண்டு எங்கடை சீற்றைக் குடுத்திட்டாங்க..."

ஆத்திரத்துடனும் அவசரத்துடனும் கடகடவென்று பேசிய அந்த முஸ்லிம் இளைஞனின் வார்த்தைகளிலிருந்து மூர்த்தி தனது ரிக்கற்றுக்கும் நடந்திருக்கக்கூடியதை ஓரளவு உணர்ந்து கொள்கிறான்.

தான் தனித்தவனில்லை; தன்னைப்போலப் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்தபோது மூர்த்தியிடம் முதலில் இருந்த அச்ச

உணர்வு மாறி ஒரு துணிச்சலும் நம்பிக்கையும் அவனிடம் எழுகிறது.

மூர்த்தி தனது விமான ரிக்கற்றையும் ஒருமுறை விரித்துப் பார்த்துக் கொள்கிறான். அவனும் சலுதியில் பிரபல்யமான அமெரிக்க நிறுவனத்தில்தான் பணி புரிந்தான். முன்னால் நின்ற மற்ற இருவரில் ஒருவர் நடுத்தர வயதுடையவர்; மற்றவர் இளைஞர். அவர்களும் ஒரு புன்சிரிப்போடு தமது ரிக்கற்றுக்களையும் மூர்த்திடம் நீட்டுகின்றனர். அவைகளும் சரியாகாவே இருக்கின்றன. ரிக்கற்றிலுள்ள பெயர்களின் மூலம்... அவர்கள் இருவரும் சிங்களவர்கள் என்பதைப் புரிந்துகொள்கிறான்.

நால்வரும் என்னசெய்யலாம் என்பதுபோல ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கின்றனர்.

“மிடில்ஸ்டுருக்கு வற்றவங்களுள்லாம் வெறுங் கூலியன்... எங்களை எப்படியும் ஏமாத்தலாமெண்டு நினைக்கிறுங்கள்போல... அதுதான் ஏஜென்சிக்காரன் முதல் கம்பனிக்காரன் வரை... ஒரே ஏமாத்தும் மோசடியுமா இருக்கு...”

பாதிக்கப்பட்டவர் நால்வர். அதுவும் ஒரே நாட்டினர் என்ற போது நியாயம்கேட்கும் உணர்வு மூர்த்தியிடம் எழுகிறது.

விமானப் போக்குவரத்து நேரங்களை உடனுக்குடன் அறிவிப்பதற்காக அங்குமிங்குமாக தூண்களில் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் தொலைக் காட்சிப் பெட்டி

களில் ஒன்றை நிமிர்ந்து பார்க்கிறான்.

கொழும்பு செல்லும் விமானம் புறப்பட பத்து நிமிடமே இருந்தது. அவர்களது பார்வையோட்டுகளையும் ரிக்கற்றுக்களையும் வாங்கி அடுக்கிக் கொண்டு அந்த போடிங்காட் கவுண்டரை மீண்டும் நெருங்குகிறான். வரிசையில் நின்ற கடைசிப்பயணிக்கும் காட் வழங்கப்பட்டுவிட்டது.

ஆங்கிலம் சரளமாகப் பேசத் தெரியாவிட்டாலும் சிக்கலான சந்தர்ப்பங்களில் சமாளித்துக் கொள்ளும் அளவிற்கு அவனுக்கு ஆங்கில அறிவு இருந்தது.

“இது ஓ... கே... பண்ணிய பிரச்சினை இல்லாத ரிக்கற்றுக்கள்... குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கும் நாங்கள் வந்துவிட்டோம்... எப்படி எங்களுக்கு போடிங்காட் இல்லாமல் போகும்...”

கவுண்டரில் இருந்த அந்த பாகிஸ்தான் அதிகாரியிடம் ரிக்கற்றுக்களை நீட்டியபடி குற்றம் சுமத்தும் தோரணையில் தான் கேட்கிறான்.

அந்த அதிகாரியும் நடந்திருக்கக் கூடிய மோசடியை அறிந்தவன்தான்... ஆனாலும் தன்னிடம் தவறில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்துவது போல பயணிகளுக்கான பெயர்ப் பட்டியலையே மூர்த்திக்கு முன்னால் கவுண்டரில் எடுத்து வைக்கிறான். மூர்த்தி நால்வரது பெயர்களையும் அதில் தேடுகிறான். ஒருவரது பெயரும் பட்டியலில் இல்லை. பதிலாக இன்னும் இரண்டு போடிங்காட்

டுகள் கொடுபடாமல் இருப்பதை அவதானித்துக் கொள்கிறான்.

முயற்சித்தால் அதில் ஒன்றைத் தான் பெறமுடியும் என்ற எண்ணம் அவனுள் எழுந்தாலும் தன்னோடு சேர்ந்துவிட்ட அந்த மூவரையும் விட்டு விட்டுச் செல்வதில்லை என்று தனக்குள் முடிவெடுத்துக் கொள்கிறான்.

“ஆம்... லிஸ்டில் பெயர் இல்லை... எப்படி விடுபட்டிருக்கும்... தயவு செய்து சொல்ல முடியுமா?”

“நேரமாகிக் கொண்டிருக்கிறது... விரும்பினால் அந்தக் காரியாலயத்தில் சென்று விசாரியும்”

“நன்றி”

மூர்த்தி அந்த அறையை நோக்கி நடக்கிறான். அங்குள்ளவர்களும் நேரத்தைச் சாட்டாக வைத்து தலைமைக் காரியாலத்தில் தான் இதுபற்றி விசாரிக்க வேண்டும்... மறுநாள்தான் பயணத்தை தொடரலாம் என்று முடிவாகக் கூறிவிடுகின்றனர்.

“என்ன சொன்னாங்க”

ஆவலோடு கூடிநின்ற மூவரும் வந்து கொண்டிருந்த மூர்த்தியின் முகத்திலிருந்தே முடிவை தெரிந்து கொண்டாலும் நடந்ததை அறிவதற்காக அந்த முஸ்லிம் இளைஞன் கேட்கிறான்.

“ஒருதற்றை பேரும் லிஸ்டில் இல்லை... இரண்டு காட்... கொடுபடாமல் இருக்கு”

“இரண்டிருக்கா...?”

“நாங்கள் நாலுபேர் இருக்கிறம்” மூர்த்தி சொல்லிக் கொண்டே அந்தக் கவுண்டரை நோக்கி மீண்டும் செல்கிறான்.

அந்த சிங்கள இளைஞர்கள் மூர்த்தி என்னசொல்கிறான் என்பதை அறிய விரும்புகின்றனர். ‘நாங்கள் நாலுபேர் இருக்கிறம்’ என்று மூர்த்தி சொன்ன வார்த்தைகளை முஸ்லிம் இளைஞன் அவர்களுக்குச் சொன்னபோது அவர்களது முகம் மலர்கிறது.

எஞ்சியிருந்த அந்த இரண்டு காட்டுகளுக்கும் அமெரிக்க உல்லாசப் பயணிகள் ஒரு ஆணும் பெண்ணும் அரைகுறை ஆடைகளுடன்... அவசர அவசரமாக வந்து சேருகின்றனர்.

“இனி அடுத்த பிளையிற் தான்... அதுக்கும் புக்பண்ணிக் கொண்டு போகவேணும்... அவர் சாமான்களுக்குப் பொறுப்பா நிக்கட்டு ரெண்டுபேரும் வாங்கோ”

மூவரும் ரிக்கற்று வழங்கிய விமானக் கம்பனி பல காரியாலய அறைகளுக்குள் புகுந்து வெளிவருகின்றனர். இறுதியாக விமான நிலைய மேலதிகாரி — ஒரு நடுத்தர வயதுடைய பாகிஸ்தானியப் பெண்மணி — தவறு நடந்திருப்பதை ஒப்புக்கொண்டு அதற்குப் பொறுப்பானவர்களை தொலைபேசியில் கண்டிக்கிறான்! மறுநாட் காலை பயணத்துக்கான ஒழுங்குகளையும் செய்து கொடுக்கிறான்.

பயணம் தடைப்பட்டதால் ஏற்பட்ட மனச்சோர்வு நால்வரிடமும் காணப்பட்டாலும் நால்

வரும் ஒன்றாக இருப்பது ஒருவ வருக்கொருவர் ஆறுதலாக இருந்தது.

பெணியனுக்கு உட்புறமாக கழுத்தில் போட்டிருந்த சங்கிலியைக் கழற்றி வைப்பதற்கு மூர்த்தி மிகவும் சிரமப்பட்டான். பார்த்துவிட்டால் அவர்கள் தங்களில் நம்பிக்கையற்று பாதுகாப்பாக கழற்றிவைப்பதாக எண்ணி விடுவார்களோ என்ற அச்சம் அவனிடம் இருந்தது. அவர்களில் கூட இருவர் சங்கிலி போட்டிருந்தனர். இனைய சகோதரிக் காக அவன் அதை வாங்கியிருந்தாலும் சுங்க அதிகாரிகளுக்காக கழுத்தில் மாட்டுவதும் வெளியே வந்ததும் கழற்றுவதும்... அதுவும் அறிந்தவர்கள் தெரிந்தவர்கள் எவருமற்ற அந்நிய நாட்டிலும்... வேண்டாத பெருஞ்சமையாகவே படுகிறது. மூன்று வருட வெளி நாட்டு உழைப்பும் வாழ்வும் எளிமையை விரும்பும் தனது உணர்வுகளை பாதிக்கவில்லை என்பதற்காக மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

ஹோட்டலில் தங்கச்சென்ற போது நால்வரும் ஒன்றாகவே தங்கவேண்டும் என்று அந்தச் சிங்கள நண்பர்கள் வலியுறுத்துகின்றனர். ஹோட்டல்காரரும் சிரமப்பட்டு படுக்கைகளைப் போட்டு ஒரு அறையை ஒதுக்குகின்றனர்.

நான்கு படுக்கைகையுடைய அந்த பெரிய ஹோட்டல் மாடி அறையில் 'திரு இன் வன்' கசற்றேடியோ மேலைநாட்டு துள்ளல் இசையுடன் அவர்களுக்குப் புரி

யாத ஆங்கிலத் தொனியில் அலறுகிறது... அவர்கள் அதை ரசிக்கின்றனர்... மூர்த்தி அவர்களது உற்சாகமான உரையாடல்களை அவதானித்தபடி தனது கட்டிலில் உட்கார்ந்திருக்கிறான்.

அவன் ஊரை விட்டு வந்த மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் நூலகம் எரிந்தது போன்ற பல சம்பவங்கள் நடந்ததை அவன் கடிதங்கள் மூலம் அறிந்திருந்தான். அந்த அறையின் சூழல் அவனுக்கு அதுபற்றிய நினைவுகளை கொண்டு வந்தாலும்... அவனோடு சலுதியில் வேலைசெய்த பேரூட் அந்தச் சம்பவத்தைக் கேள்வியுற்ற போது ஹிட்லரின் செய்கையோடு ஒப்பிட்டு ஆத்திரத்துடன் பேசிய வார்த்தைகள்... எதிர்காலத்துக்கான நம்பிக்கையையும் தந்து நின்றன.

நடுத்தர வயதுள்ள அந்த சிங்கள நண்பர் தட்டினால் தானாகவே திறந்துகொள்ளும் சிகரெட் பெட்டியை லைற்றருடன் நீட்டுகிறார்.

“நோ... தாங்ஸ்”

அந்த உபசரிப்பை மறுக்க முடியாமல் மூர்த்தி மிகவும் மரியாதையாக மறுக்கிறான். ‘நல்ல பழக்கம்’ என்று சிங்களத்தில் கூறிச்சென்ற அவர் ‘கன்டோஸ்’ பக்கற்றை எடுத்து வந்து நீட்டுகிறார்.

“தாங்ஸ்”

அவனிடம் இருந்தபோதும் மறுப்பில்லாமல் பெற்றுக்கொள்கிறான். அவர்கள் மூவரும் விடும் சிகரெட்டின் புகை மின்விசிறியின்

வேகத்தையும் மீறி அந்த அறையில் பரவுகிறது.

“நீங்க ஒண்ணும் பாவிக்கிற இல்லியா...? மனுசனா இருந்தா எல்லாம் அநுபவிக்கவேணும்”

“ஓ... அநுபவிக்கத்தான் வேணும்... ஆனால்... எதுக்கும் ஒரு ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் தேவை”

முஸ்லிம் இளைஞனின் வார்த்தைகள் மூர்த்தியின் இயல்பை தாக்குவதாக அமைய சற்று இறுக்கமாகவே கூறுகிறான்.

சிங்கள நண்பர்களும் விவாதத்தில் கலந்துகொள்கின்றனர். அந்த நடுத்தரவயதுடையவர் மூர்த்தி சொல்வதையே ஆமோதிக்கிறார்.

“என்ஜோய் பண்ணுறதிலே என்ன கட்டுப்பாடு... ஒழுக்கம்”

அவர்களது உரையாடல் வேறு திசையை நோக்கித் திரும்புகின்றன. பணமும் அதனால் பெறுகின்ற நேரடிப் பயனுமன்றி வாழ்வின் பண்பாட்டையே மறந்துவிடும் அவர்களது நிலை அவனுக்கு ஒரு பாடமாகவே அமைகிறது.

ஹோட்டல் சிப்பந்தி மதிய உணவுக்காக அழைக்கிறார்.

பாலிஸ் செய்யப்பட்ட மாபிள் தரை; வழக்கி விழுந்து விடாமல் குறுக்கும் நெடுக்குமாக போடப்பட்டிருக்கும் கால் விரிப்புக்கள்; வட்டவடிவமான சாப்பாட்டு மேசைகள்; சீருடையில் காணப்படும் ஹோட்டல் சிப்பந்

நாகரிகம்

ஒருவருடைய நகரிகத்தின் அளவை அவர் ஒரு பெண்ணை எவ்வாறு நடத்துகிறார் என்பதன் மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

— மார்க்சிம் கோர்க்கி

திகளும், பயணிகளும் நிறைந்திருக்கும் அந்த நீண்ட அறை கவகலப்பாக இருக்கிறது.

காலியாகவே இருக்கும் அவர்களது அறையின் இலக்கத்துக்குரிய மேசையில் அவர்கள் அமர்கின்றனர். மூர்த்தி அமர்ந்திருந்த திசைக்கு எதிரேயிருந்த மேசையில் இரண்டு இளைஞர்களும் ஒரு இளம் பெண்ணும் அமர்ந்திருக்கின்றனர். கண்கள் குளமாகி கண்னங்களில் வழிந்தோடும் கண்ணீரோடு... அவளைப் பொருட்படுத்தாமல் உற்சாகமாக சிரித்துப்பேசி உண்ணும் அவளோடு கூடவந்த இளைஞர்களையும் திரும்பிப்பாராது... மூர்த்தி இருந்த திசையில் எங்கோ வெறித்துப்பார்க்கும் அந்தப்பெண்ணின்மீது அவனது கவனம் திரும்புகிறது. அவளது ஆடை அலங்காரங்களிலிருந்து அவள் ஒரு கிராமப்புறத்துச் சிங்களப்பெண் என்பதை அவன் புரிந்துகொள்கிறான். அவளுக்கு முன்னால் வைக்கப்பட்ட உணவுக் கோப்பைகளை அவள் தொடவே இல்லை. கண்னங்களில் வழிகின்ற கண்ணீரை அடிக்கடி கைக்குட்டையால்

துடைப்பதும் வெறித்துப் பார்ப்பதுமாகவே அவள் இருக்கிறாள்.

அவள் மத்திய கிழக்குக்கு பணிப்பெண்ணாகப் போகிறாள். அவளது கண்ணீர்க் கதையின் முதல் அத்தியாயம் ஆரம்பித்து விட்டதாக மூர்த்தி உணர்ந்தான். இந்தக் கதையின் முடிவு... சலுதியில் ஒரு நண்பனை அவன் வழியனுப்பச் சென்றபோது விமானத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு பெண்ணின் பிரேதம்... அங்கு பேசப்பட்ட சவுக்கடிகள் பெற்ற, தற்கொலை செய்து கொண்ட பெண்களின் சோகக் கதைகள் அவனது நினைவில் வந்தன.

அவனது இனைய சகோதரி கூட தனது இறுதிக் கடிதத்தில் அவன் அனுப்பும் பணத்தில் பெரும்பகுதியை தமக்கையார்தனது வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொள்ளப் பாவிப்பதாகவும், தனது எதிர்காலத்துக்கான தேவைகளுக்காக தான் மத்தியகிழக்கிற்குப் பணிப்பெண்ணாக செல்ல விரும்புவதாகவும் எழுதியிருந்தாள். அந்தப் பெண்ணை தனது சகோதரியாகவே அவன் நினைத்த போது...

ஒரு கோப்பை உணவையே ஒருவருக்காக ஒருவர் மீதம் வைத்து எஞ்சியிருக்கும் சுயநலம் குறைந்த அன்பும் தியாகமும் நிறைந்த வாழ்க்கை தனது குடும்பத்திலும் நாட்டிலும் அற்றுப் போவதாக அவன் உணர்கிறான்.

“மூர்த்தி சப்பிடுங்க”

எதிரே இருந்த முஸ்லிம் நண்பர்கையைக் காட்டிக் கூறிய

போதுதான் மூர்த்தி தானும் உண்ணாமல் இருப்பதை உணர்கிறான். உணவை முடித்துக் கொண்டு அறைக்குச் சென்ற போதும் அங்கு கண்ட காட்சியும் அவைபற்றிய சிந்தனைகளும் அன்று முழுவதும் அவன் மனதை விட்டு அகலவில்லை.

மறுநாள் பயணம் தடையின்றி அமைந்து விடுகின்றது. பயணத் தடையினால் நண்பர்களாகிவிட்ட நால்வரும், “கடிதம் போட வேணும்,” “விட்டுக்கு வரவேணும்” என்ற கோரிக்கையுடன் முகவரிகளைப் பரிமாறிக் கொண்டு விடைபெறுகின்றனர்.

மூர்த்தியைத் தேடி விமான நிலையம் வந்த மைத்துனர் குறிப்பிட்டபடி விமான நிலையத்தில் பார்த்துவிட்டு வீடு திரும்பிவிட்டார். மூர்த்தி தனியாக வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

மூன்று வருடங்களில் ஊரில் பெரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டதாக அவனுக்குத் தெரியவில்லை. பயிர்செய்த நிலங்கள் காய்ந்து கருகி புழுதி படர்ந்திருந்தன. ஊருக்கு நடுவேயுள்ள வாசிக சாலை, வினாயாட்டிடங்கள் சனநடமாட்டம் குறைந்த இடங்களாகக் காட்சி தந்தன. ஆங்காங்காங்கு சில வீடுகள் புதிதாக கட்டப்பட்டிருந்தன. அவனது சகோதரிக்கூட தனது பழைய வீட்டை இடித்து புதியபாஷனில் கட்டத் தொடங்கியிருந்தான்.

வாடகைக்காரர் வீட்டு வாசலில் வந்து நின்றதும் சகோதரி

கள் இருவரும் வந்து வரவேற்கின்றனர். வீட்டு வாசலில் கால் வைத்ததும் எதிரே புதிதாக சாந்து பூசப்பட்ட சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த தாயாரின் உருவப் படத்தைக் கண்டதும்... மூர்த்தி விம்முகிறான். சகோதரிகளும் சேர்ந்து அழுகின்றனர்.

“தம்பி எங்கை, தம்பி வரேல்லையா...” எண்டுதான் சாகேக்கைகூடக் கேட்டவ”

“லச்சக் கணக்கா உழைச்சென்ன... ஒருத்தருக்கும் ஒரு ஆறுதலும் இல்லாத அவல வாழ்க்கை”

மூர்த்தி அலுத்துக் கொள்கிறான்.

தெரு வேலிக்குப் பதிலாக மதில் எழும்பியிருக்கிறது. விரைந்தை ஹோலாக மாறி இருக்கிறது. குசினி, சாப்பாட்டறை எல்லாம் விரிவடைந்திருக்கிறது.

“கட்டிடச் சாமான்கள் எல்லாம் விலையேறுது தம்பி... அதுதான் கொஞ்சம் குறைவா இருக்கேக்கை முடிச்சுப் போடுவம் என்று தொடங்கினான்”

மூர்த்தி வீட்டைச் சுற்றிப் பார்க்கிறான். சகோதரியும் பின் தொடர்கிறான்.

“காணியரும் நல்லவிலை... தங்கச்சிக்கு ஒரு காணித்துண்டு வாங்கி விடுவம் எண்டுதான் கொத்தானும் ஓடித் திரிஞ்சவர் ஒண்டும் சரிவரேல்ல”

“... ..”

“இனி என்ன உனக்கும் வயது வந்திட்டுது... நீ எங்கை

யாவது போய்க் கொண்டுதான் தங்கச்சியை எங்கையேன் சேர்க்க வேணும்”

“அக்கா... என்னைப் பற்றி இப்ப யோசிக்காதையுங்கோ... தங்கச்சியின்ரை அலுவலை கெதியாப் பாருங்கோ”

இதுவரை மௌனமாக இருந்த மூர்த்தி சொல்கிறான்.

“இடங்கள் இல்லாமலில்லை எல்லாம்... வீடு வளவு நகையளோடை எழுவத்தைஞ்ச ஒண்டெண்டெல்லே நிக்கிறார்கள்... அது சரி தம்பி... லீவிலைதான் வந்தனியோ... இல்ல...”

“ஓப்பந்தம் முடிஞ்சதான்”

சகோதரியின் கேள்வியின் அர்த்தம் மூர்த்தியின் மனதுக்கு சங்கடமாக இருக்கிறது. வளர்ந்து வரும் தேவைகள் தீர்க்க முடியாத பெருஞ் சுமைகளாக தன்னையும்... தன்னைப் போன்ற இளைஞர்களையும் அமுக்குவதை உணர்கிறான்.

சுதந்திரமான சுகவாழ்வுக்கு அது அத்திபாரமாக அமையுமானால் அந்தச் சுமைகளையும் அவனால் சுமக்கமுடியும். வெறும் போலித்தனமும் பங்குகளும் சிரழிவுகளுமே அதனால் எஞ்சுகிறது என்பதை அநுபவத்தில் உணர்ந்தபோது அவன் எடுத்த முடிவு அவனுக்குச் சரியாகவே படுகிறது.

அவனது வரவை அறிந்து சில நண்பர்கள் அயலவர்கள் வந்து சென்றபோதும் அவன் சந்திக்க விரும்பிய நண்பன் மாலையாகியும் வரவில்லை.

அவனோடு சவர்க்காரத் தொழிற்சாலையில் தொழிற்சங்கத்தை உருவாக்குவதில் தீவிரமாக உழைத்த சயந்தன் மூர்த்தியின் வீட்டிலிருந்து சிறிது தொலைவில்தான் இருந்தான்.

மாலையானதும் மூர்த்தி சயந்தனின் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். அவனுக்குத் திருமணமாகி ஒரு குழந்தையும் இருப்பதாக சகோதரி கூறியிருந்தாள்.

ஓலையால் வேயப்பட்ட மண் வீடு. அருகே செழித்து வளந்திருக்கும் வாழை மரங்கள், முற்றத்தின் எதிரே பல வண்ண நிறங்களில் அமைந்த பூங்கன்றுகள். அதன் ஓரத்தில் வண்டில் உருட்டி நடைபழகும் அழகான குழந்தை... புதிய மாமா வருகிறார் என்பதுபோல மூர்த்தி வருவதைக் கண்டு மிரளாமல் நிமிர்ந்து பார்க்கிறது.

குழந்தையின் கன்னத்தில் செல்லமாகக் கிள்ளிவிட்டு ஒரு 'கன்டோஸ்' பக்கற்றை அதன் கையில் கொடுத்து அன்பாக அணைத்துத் தூக்கிக்கொண்டே வீட்டின் முன்புறத்தை நோக்கிச் செல்கிறான் மூர்த்தி.

“சயந்தன்”

“மூர்த்தியா வாரும்... வாரும்... இரவைக்கு வருவமெண்டு இருந்தான்”

திண்ணையில் இருந்த மேசையின் அருகே போடப்பட்டிருந்த அந்த நீள வாங்கில் மூன்று இளைஞர்கள் அமர்ந்திருக்கின்றனர். மேசையீது புத்தகங்கள் பத்திரிகைகள் அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருக்

கின்றன. ஏதோ பிரச்சனைபற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் மூர்த்தியின் வருகையால் அமைதியாகின்றனர்.

“நான்... உங்களைக் குழப்பிப் போட்டன் போலே”

“ஓ... ஓ... நீர் இரும்... சாரு...”

அடுப்படிக்கு வெளியே வந்து எட்டிப் பார்க்கிறார் சயந்தனின் மனைவி சாரு.

“இவர்தான் பாக்கியக்கா வின்ரை தம்பி மூர்த்தி... சலூதியாலை வந்திருக்கிறார்.”

“ஓ... அடிக்கடி இவரைப் பற்றிக் கதைக்கிறவ”

தேனீர் போடுவதற்காக மீண்டும் அடுப்படிக்குள் நுளைகிறார் சாரு.

“எப்படி சலூதி அறுபவங்கள்”

எதிர்காலத்துக்கான நம்பிக்கையோடு ஒழுங்குபடுத்தி எழுப்பப்பட்ட சயந்தனின் வாழ்க்கை கஷ்டங்கள் நிறைந்ததாலும் ஒரு புதிய நாகரீகத்திற்கே கருவாக வளர்வதை மூர்த்தி உணர்கிறான்.

“சலூதி என்ன... வெளி நாட்டு உழைப்புகளே கானல் நீர்தான்... இந்த மண் திருந்தாமல்... நாங்கள் மனிசரா வழேலாது”

தலையை நிமிர்த்தி உறுதியுடன் தெளிவாகக் கூறுகிறான் மூர்த்தி.

சயந்தன் திக்குச்சியை தட்டி மேசையீதுருந்த குப்பி விளக்கை ஏற்றி வைக்கிறான்.

சயந்தனின் முகத்தில் மட்டுமல்ல அந்த இளைஞர்களது முகங்களும் பிரகாசிக்கின்றன.

குட்டிக்கதை

யோ. பெனடிக்குப்பாலன்

ஒரு கிழட்டுச் சிங்கம் தன் குகையிலிருந்து புறப்பட்டு காட்டில் உலாப்போனது.

அதற்கு அண்மைக் காலத்தில் ஒரு சந்தேகமும் பயமும் மனதில் வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

வழியில் ஒரு நரி வந்தது.

“என்னை யார் என்று சொல் பார்க்கலாம்?”

சிங்கம் நரியிடம் கேட்டது.

“நீங்கதான் இக்காட்டின் இராசா!”

நரிகூறியதில் அதற்கு மகிழ்ச்சி.

“பின்னே வா!”

நரி அதன் பின்னால் போனது.

சிறிது தூரம் போனதும் ஒரு கரடி நின்றது.

“என்னை யார் என்று கூறு பார்க்கலாம்?”

“நீங்களே எமது அரசன்!”

சிங்கத்துக்கு மிக மகிழ்ச்சி.

“பின்னே வா!”

கரடியும் அதன் பின்னால் நடந்தது.

இன்னும் கொஞ்சத் தூரம் சென்றதும் புலியொன்று படுத்துக் கிடந்தது.

“என்னை யார் என்று தெரியுமா”

“நீங்களே விலங்குகளின் இராசா!” புலி உடனே கூறிற்று.

சிங்கத்துக்கு கட்டற்ற மகிழ்ச்சி. புலியும் சிங்கத்தின் பின்னால் போனது.

சிங்கம் ஒரு மரத்தின் கீழ் வந்து படுத்துக் கொண்டது. பின்னால் வந்த மிருகங்கள் சற்றுத் தூரத்தில் மரியாதை செலுத்தி நின்றன.

சிங்கத்தின் ஒரு முன்னங்கால் பாதத்தில் கடியெறும் பொன்று கடித்துவிட்டது. சிங்கத்துக்குச் சினம் ஏறியது..

“அற்பபயலே! என்னை யார் என்று தெரியுமா?”

“நீ யாராக இருந்தால் எனக்கென்ன என்னை மிதிப்பவனை நான் கடித்தே தீருவேன்” என்று ஏறும்பு வெட்டெனக் கூறியது.

சிங்கம் அதைக் கேட்டுத் திகைத்துப் போய் நிமிர்ந்து சுற்றி நிற்கும் மிருகங்களை நோட்டம் விட்டது.

அவைகளுக்கு ஏறும்பு கூறியது கேட்கவில்லை.

உடனே அது அவ்வெறும்பைக் கோரமாய் நசித்துக் கொன்றது.

அதைப்பார்த்துக் கொண்டு நின்ற மிருகங்களுக்கு ஆச்சரியம்.

‘சிங்கராசாவே அந்த அற்ப பிராணியை ஏன் கொன்றீர்கள்?’

நரி தயங்கியபடி கேட்டது. சுற்றி நின்ற மிருகங்களைக் கம்பீரமாக நிமிர்ந்து பார்த்த சிங்கம் கூறியது.

‘அது உயிரோடிருந்தால் இந்தக் காட்டின் அமைதி கெட்டுப் போகும்!’

சினக்குடடிக்கதை

□ போகும் வழி

பெட்டைக் குதிரை தன் குட்டிக் குதிரையோடு சென்று கொண்டிருந்தது. வழியிலே சேறு நிறைந்த குளமொன்று எதிர்ப்பட்டது. தாய், குட்டிக் குதிரை சொன்னது:

‘இவ்விடத்திலே நீ ஆறுதலாகப் போக வேண்டும், உனது முதல்அடி சரியாக இருந்தாலே நீ இரண்டாவது அடியை வைக்க வேண்டும்... அவதானம்...’ அவ்விடத்தைத் தாண்டி சோவெனப்பாயும் மலையருவி ஓரமாக அவைவந்து விட்டன. குட்டிக்கு ஒரே பயமாயிருந்தது. தாயோ நிதானமாகச் சொன்னது:

‘பயப்பிடாதே... முன்னேறிச் செல்... இவ்விடத்தில் நீ வேகமாகச் செல்லலாம்...’ குட்டிக்கோ அதிசயம். தாயைக் கேட்டது:

‘அம்மா, அமைதியான குளத்தை நாம் தாண்டியபோது நீ மிகவும் கவனமாக இருந்தாய்... இவ்விடத்திலேர் சுழிகள் உள்ளன. ஆனால் இவ்விடத்தில் வேகமாகச் செல்வது பாதுகாப்பு என்று நீ எப்படிச் கூறுவாய்?’

தாய், குட்டிக்கு விளக்கிக் கூறியது.

‘தெளிந்த நீரோடையால் நடப்பதற்கு ஒரு போதும் பயப்படத் தேவையில்லை. ஏனெனில் நீ அதன் தளத்தை நன்கு அறியமுடியும். ஆனால் சேறு நிறைந்த குளத்தையிட்டு நீ கவனமாயிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் உன்னால் அதன் ஆழத்தைப் பற்றி எதையும் தெரிந்து கொள்ள முடியாது’

சிறுகதை

புதிய கடன்

— சி. இராஜேந்திரன்

இன்றைய பாண் வியாபாரத்தை முடித்துக் கொண்டு வீடு திரும்ப இருண்டு போய்விட்டது.

டிங்... டிங்... டிங்...

வாடிக்கையாளர் வீட்டுப் படலைகளின் முன்னால் மணியைக் குலுக்கும் அதே பழக்கம் எனது வீட்டுக்கு முன்னாலும் வந்து விடுகிறது.

அதோ கமலம்... பக்கத்தில் மகன் சுருண்டு படுத்துக்கிடக்கிறான். அப்பாவைப்போல என்று சிலர் சொல்வார்கள்.

தாழ்வாரத்தில் தலையைக் குனிந்து, முதுகை வளைத்து உள்ளே போகிறேன். வீட்டில் விளக்கு இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக மூலையில் ஒரு குப்பி விளக்கு மின்னுகிறது.

‘தம்பி சாப்பிட்டானா...’

‘பகல் வைத்த கஞ்சியில் கொஞ்சம் குடிச்சிட்டு அப்பவே படுத்திட்டான்... நீங்களும் மோத்தைக் கழுவிவிட்டுச் சாப்பிடுங்கோவன்...’

‘கொஞ்சம் பொறுத்துச் சாப்பிடுகிறேன்பா... கொஞ்சத் தண்ணி கொண்டு வாரும்’

நாலு மிடறு குடித்துவிட்டு பாயில் சாய்கிறேன்.

டிங்... டிங்... டிங்...

சுமையின் வாழ்க்கைச் சமையின் நிலையை எடுத்துக் காட்டும்பாண் வண்டியைத் தள்ளிக் கொண்டு போகிறேன் இன்று மிஸ்னஸ் ஓடவில்லை. மூன்றுமைல் வந்து சேர்ந்தும் நாலுருத்தல் கூட விற்கவில்லை.

‘அம்மா பாண்’

‘சும்மா வாயை முடியிட்டு வா’

வண்டியைக் கடந்துசெல்லும் ஒரு அம்மாவும் பிள்ளையும். நெயிலவே கேற்றுகள் மூடிக்கொள்கின்றன. அதோ யாழ்த்தேவி ஆயிரக்கணக்கான மனித உடல்களை இழுத்துக் கொண்டு ஓடுகின்றது. அது என்ன... இரும்புகள்... எண்ணெய் இல்லாவிட்டால் நின்று விடும்.

ஆனால் நான் முப்பதுவருடங்களுக்கு மேல் இதே பாண்வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டு ஒரு நாளைக்கு எத்தனை மைல்கள்... எவளவு பாண் சுமைகள்...

வலது காலில் ஒரு நிறமாகவும், இடது காலில் இன்னொரு நிறமாகவும் இருக்கும் சிலிப்பர்கள்... அவை அறுந்துபோனாலும் பாசத்துடன் ஊசி குத்திவைத்திருக்கிறேனே அதுகளுக்குத் தெரியும்... எனது நிலை...

உச்சி வெய்யில்...

“நேற்றையில் விட இண்டைக்கு சரியான வெய்யில்”

ஓவ்வொரு நாளும் கூறும் வார்த்தைகள்தான்.

இன்னும் நூறு இருத்தலுக்குக் கிட்ட இருக்கிறது. வேகமாகத் தள்ளுகிறேன்.

இதோ நாதர் வீடு வந்து விட்டது.

டிங்... டிங்... டிங்...

“தம்பி”

“ஐயா இண்டைக்கு விரதம் இண்டைக்கு வேண்டாம்”

வேலைக்காரப் பையன் வயிற்றிலிருந்து வழுகும் சட்டையை இழுத்து விட்டபடி கூறுகிறான்.

இந்த வண்டிலுக்கு எண்பது வயதுக்குமேல் இருக்கும். எனக்கு முன் எனது அப்பா... நல்ல உழைப்பாளி. ஒரு நாளைக்கு நாநூறு ஐநூறு ரூத்தல் விற்பனை செய்வார். இங்கிருந்து ஆனை விழுந்தான் மடம் வரை போய் வருவார். அடேயப்பா... வண்டியில்லாமல் கால் நடையாகப் போய்வருவதென்றாலே எவ்வளவு கஷ்டம்... ஆனைவிழுந்தான் சந்திக்கு அருகில் அப்பா விழுந்து...

நல்ல ஞாபகம் அன்றைக்கு... ஆமாம்... யாரோ தொடர்ந்து நடந்து சாதனை நிலைநாட்டிக் கொண்டிருந்தார். எத்தனை மாலைகள்... விசில்கள்.

எங்கள் அப்பாவிடம் இருந்த கெட்ட புத்தி இந்தக் கள்ளுக்குடி

தான். மாடுமாதிரி உழைக்கின்றார், குடித்துவிட்டுப் போகட்டன்” என்று எங்களுக்குள் ளே சொல்லிக் கொண்ட சமாதானங்கள். நல்லவேளை நானும் எனது அக்காவும் தான் அவருக்குப் பிள்ளைகள். அக்காவை ஒரு மேசன் பெடியன் காதலித்துக் கூட்டிக்கொண்டு போய் விட்டான். சும்மா சொல்லக் கூடாது. மச்சானும் நல்ல உழைப்பாளி. மிகப் பெரிய பில்டிங் கொன்ராக்ரரிடம் வேலை ஆனால் அவர்களது வீடு குடிசை தான்.

மத்தியானப் பொழுது... உச்சி வெய்யில் வேளை... தண்ணீர் குடிக்கலாம் என்ற எண்ணத்துடன் வண்டியை வீட்டுப் பக்கம் திருப்பினேன்.

அதோ வீடு வந்து விட்டது.

“கறையான் பிடித்துக் காற்றில் பறக்கும் கஞ்சல்த் துணிகள் மேலே கிடக்கும் பதுங்கிப் போதல் போல நுளைந்து நெருங்கிப் பார்த்தால் ஓட்டை தெரியும் மழையும் வந்தால் வெள்ளம் ஓடும் நெருப்புப் பட்டால் சாம்பல் மிஞ்சும் “அதுகள்” வாழும் இடங்கள்” என்னும் இதுதான் எங்கள் ஓலைக்குடிசை”

போனகிழமை நடந்த மே தினக் கூட்டத்தில் யாரோ ஒரு பெடியன் படித்த கவிதை ஞாபகம் வருகிறது. அதோ அந்தக் குடிசைதான் எனது வீடு.

எதிர்ப்புறத்தில் ‘ராஜபுரம்’ வீட்டுக்கு யாரோ பச்சைப் பெயின்ற அடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“என்னப்பா இண்டைக்கு ஏழியா வந்திட்டா”

பெட்டிக் கடைக்காரர் சுந்தரம் கேட்கிறான்.

“இண்டைக்கு பிளினஸ் ஓடேல்லை.

வாசலில் வண்டியை நிறுத்தி விட்டு வீட்டிற்குள் நுளைகிறேன்.

“கமலம் கொஞ்சம் தண்ணி கொண்டுவா...”

நெளிந்த சயக் குவளையை கையில் தந்துவிட்டு எனது மகன் வெளியே போகிறான். பாண் வண்டி திறக்கும் சத்தம் கேட்கிறது.

“டேய் தம்பி தொடாதையடா... டேய்... தம்பி”

எடுத்த பாணை திரும்பவும் வைத்துவிட்டு முகத்தைச் சுருக்கியபடி உள்ளே வருகிறான்... வெளிறிய எனது கண்களால் அவனை நான் விழித்துப் பார்க்கிறேன்.

“அப்பா நாங்க பசியிலை இருக்கிறம்... இவளவு பாணிலை ஒண்டெடுத்தா குறைஞ்சா போயிடும்”

சிணுங்கியபடி சற்று கோபமாகத்தான் கேட்கிறான். எனக்குத் தலையெல்லாம் சுற்றித் தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டு வருகிறது. ஒரே மாதிரி இரண்டுமுறை நடப்பதுண்டா...?

ஆம்... இவனைப்போல சிறிய வகை இருந்தபோது... அப்பா இப்படித்தான் வண்டியை விட்டு

விட்டு வீட்டுக்குள் வந்தபோது நான் ஒரு பணிஸ் எடுத்ததற்காக அப்பா எனக்குச் சூடே போட்டார்...

“இவளவு பணிஸ் இருக்கு... ஒண்டெடுத்தா என்னப்பா?”

“எடுத்ததும் இல்லாமை... வாய்க்கு வாய் கதைக்கிறு என்ன...”

நான் கேட்ட கேள்விக்கு அப்பா கொடுத்த தீர்ப்பு வலது கையில் போடப்பட்ட இரு சூடுகள்தான்.

அவரது முடிவுகள் எனக்குத் தெரியும்.

“வறுமை நீங்க வழியேயில்லையா” என அப்பா நல்லூர்க்கோயிலில் வெளியே நின்று அழுத முகத்துடன் தலையில் குட்டிக்கொள்வார். யாரும் பிரச்சினைகள் பற்றிக் கோட்டால்,

“அதெல்லாம் தலையிலை எழுதின எழுத்தப்பா”

இதுதான் அவரது பதில் கரும் முடிவுகளும்.

இவனுக்கும் நான் இன்று குடு போடவா...? அவனுடைய கேள்வியில் பிழையில்லையே... தலையில் எழுதின எழுத்திலையே....

வண்டியின் கைப்பிடியைப் பிடித்தபடி திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

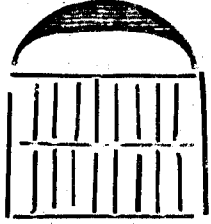
“நான் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் இல்லையே... ஏனப்பா?” என்று கேட்பதுபோல இருந்தது அவனது பார்வை.

“அதெல்லாம் பெரிய விடயம், போகப் போகப் புரிந்து கொள்வாய் எங்களுக்கும்காலம் வராதா என்ன” என்று எனக்குள் எண்ணிக்கொண்டு ஒரு ரூத்தல் பாணை எடுத்து சமாளித்துக் கொண்டு அவனிடம் நீட்டுகிறேன். வாடியிருந்த அவனது முகத்தில் ஏற்பட்ட மாற்

றத்தால் எனது மனம் நிறைகிறது.

பட்ட கடனோடு ஒரு புதிய கடனும் தொடர்ந்து வளர்ந்து வருவதை உணர்கிறேன்.

வண்டி உருள்கிறது.

ஐம்பத்திருவருக்கு.....

சற்றே வழி விலகி
நந்தி வழி விட்டாற்போல்
வெலிக்கடையின் சிறைக்கூட
இரும்பு நெடுங்கதவு
நானே திறக்கும்
அங்கு,
காவலர்கள் அறியாமல்,
கற்சுவர்கள் சூழ்ந்திருக்கும்
அறைக்குட் கொலை நடக்கும்.

பகுத்தறிவு ஆளுகிற
யுகமதனில் அற்புதங்கள்
ஒருக்கால் நிகழுமெனின்
ஒப்பார்கள் என்பதனால்
மறுகால் நிகழும்
கண்டு விறைத்த
சிறைச் சுவர்கள்
மெளனிக்கும்.

— சேகர்

மு. தளையசிங்கமும் மாக்ஸியமும்

— சி. சிவசேகரம்

முன்னுரை

காலஞ் சென்ற மு. தளையசிங்கத்தை விமர்சித்து எழுதும் எண்ணம் ஏறத்தாழ மூன்று வருஷங்கள் முன்பு ஏற்பட்டது. ஆயினும் மு. த. வுக்கு உள்ள முக்கியத்துவமே ஒரு குறுகிய வட்டத்துக்குட்பட்டது என்பதால் அந்த எண்ணத்தைச் செயற்படுத்தாமல் விட்டுவிட்டேன். பின்பு அலை - 19 இல் (1981 ஜப்பசிகார்த்திகை) மு. பொன்னம்பலம், மு. த. பற்றி கைலாசபதி எழுதிய கட்டுரைக்கு மிகவும் ஆக்ரோஷமாகவும் சிறிது நாகரிகக் குறைவாகவும் எழுதிய பதிலை (யாருக்கு இரண்டாக நிலை மு. த. விற்கா? கா. கை. க்கா?) வாசித்த போதும் அந்த எண்ணம் மனதில் எழுந்தது. ஆயினும் எழுதவேண்டிய அவசியம் இல்லாமையால் மீண்டும் விட்டுவிட்டேன். அண்மையில் தென்னிந்தியாவில் சில மாக்ஸிய எதிர்ப்பாளர் மத்தியில் மு. த. பற்றிய புதிய அக்கறை எழுந்துள்ளதும் அது அந்த வட்டத்துக்கு வெளியேயும் சிறிது சலசலப்பை ஏற்படுத்தியிருப்பதால், மு. த. வின் கருத்துக்கள்பற்றி எழுத முற்படுகிறேன். இதன் நோக்கம் தனியே மு. த. பற்றி விமர்சிப்பது அல்ல. மாக்ஸியத்தைத் தாண்டிப் போவது, மாக்ஸியத்துக்கும் இந்திய சிந்தனை மரபுக்கும் முடிச்சுப் போடுவது போன்ற சில முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ள சிலருக்கும் பதில் கூறும் தேவையையும் நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

மு. த. பற்றி விமர்சித்த கைலாசபதி தன் விமர்சனத்தில், முக்கியமாகச் சில வாதங்களைக் கையாண்டதில், கவனயீனமாக இருந்திருக்கிறார் என்றாலும் அவரது முக்கியமான முடிபுகள் பற்றி நான் அவருடன் உடன்படுகிறேன். கைலாசபதி மு. த. வின் சிந்தனைகளில் உள்ள மேலும் பல குறைகளையும் குழப்பங்களையும் சுட்டிக்காட்டவில்லை என்பதுவே என் பிரதான முறைப் பாடாக இருக்கிறது. கைலாசபதி மு. த. வைக் கொஞ்சம் மிகையாகவே மதிப்பிட்டு விட்டாரோ என்று கூடத் தோன்றுகிறது.

மு. த. மாக்ஸியத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமல் அதைக் கடந்து செல்வதாகக் கூறி மாக்ஸியத்தை எதிர்த்தவர் என்ற மதிப்பீடு மிகவும் சரியான ஒன்று. மு. த. வின் தத்துவத்துக்கு ஆதாரமாக இருந்த பலவீனங்கள் பல. பொருள்முதல் வாதத்தைப் போதாது என்று கூறிக் கருத்து முதல் வாதத்தை ஏற்பதாகக் கூறத் தயங்கி இரண்டையும் ஒருமைப்படுத்துவதாகக் கூறும் மு. த. வின் சிந்தனைக் குழப்பம் என்னை வியப்படையச் செய்யவில்லை. அதையெல்லாம் தத்துவ முத்துக்களாக்கிப் போற்றும் போக்கும் என்னை அதிசயிக்கவில்லை. மு. த. வின் தத்துவத்துக்கு ஆதாரமாக உள்ள சிந்தனைகளையும் ஊகங்களையும் விமர்சிக்கும் போது எத்தகைய கருத்துத் தெளிவீனங்கள் அவரது சிந்தனைக்கு ஆதாரமாக இருந்தன என்பதைக் காணவும் சிலரால் அவை குருட்டுத்தனமாக விமர்சனமின்றி, ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்போது அவை அவர்கட்கு மாபெரும் சிந்தனைப் போக்குகளாகத் தென்படுகின்றன என்பதை உணரவும் உதவக் கூடும்.

மு. த. வும் மாக்ஸியமும்

மாக்ஸியம் நல்லதுதான் என்கிற விதமாக இடத்துக்கிடம் மு. த. குறிப்பிட்டாலும் அவரது முக்கிய நோக்கு மாக்ஸியத்தின் போதாமையை வலியுறுத்துவதும் அதைத் தாண்டிப் போக வேண்டிய அவசியத்தை விளக்குவதுமே. மு. த. மாக்ஸியம் பற்றியும் அதன் அடிப்படைகள் பற்றியும் கொண்டுள்ள தெளிவீனமான கருத்துக்களை முதலில் எடுத்துக்கொள்கிறேன்.

(1) “சரித்திரத்துக்கு மார்க்ஸியவாதிகள் கொடுத்த வளர்ச்சியானது மார்க்ஸியவாதிகளையே தோற்கடித்து வளரும் காலம் வந்துவிட்டது. ஆனால் அதை மார்க்ஸியவாதிகளாலேயே உணர முடியாமல் இருக்கிறது. அதனால் அவர்கள் புதுப்புது வியாக்கியானங்களைத் திரிக்க வேண்டியவர்களாய் இருக்கிறார்கள். தங்களுக்குள்ளேயே பிளவுபட்டுச் சண்டைபோட வேண்டியவர்களாய் இருக்கிறார்கள். இன்னும் தர்மம் அவர்கள் பக்கந்தான் அதிகம் இருக்கிறது. ஆனால் அதன் தொடர் வளர்ச்சிக்கு அவர்களின் தத்துவப் பார்வை விட்டுக்கொடுக்கக் கூடியதாய் இல்லை”. (போர்ப்பறை, ப. 75)

(2) “எப்படி ரஸ்ஸியா, சீனா, போன்ற நாடுகளில் முதலாளித்துவ அமைப்பு பூரணமாக வளருவதற்கு முன்னமே பொதுவுடைமை அமைப்பின் ஆரம்பமும் தொழிலாளர் சர்வாதிகாரமும் ஏற்பட்டுவிட்டனவோ அதே வகையில் இனிமேல் பூரணமான முதலாளித்துவ அமைப்பு அல்லது அதற்குப் பின்னர் வரக்

கூடிய தொழிலாளர் சர்வாதிகாரம் எதுவுமில்லாமலேயே அவற்றுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒரு சகாப்தத்தையும் சமூக அமைப்பையும் தோற்றுவிக்கக் கூடிய சூழல் உருவாகிவிட்டது”. (போ. 90).

(3) “மாக்ஸின் சிந்தனைகள் இன்று பல நாடுகளில் செயல்படத் தொடங்கிய பிறகுதான் அதன் குறைகளும் நடைமுறையில் நம்பக்கூடிய வகையில் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளன. பொருளாதாரப் பொதுவுடைமை மிக அவசியம் என்பதை உலகம் உணர் கிறது. ஆனால் அதைக் கொண்டுவருவதற்குரிய காரணங்களையும் விளக்கங்களையும் மார்க்ஸ் காட்டிய கோணத்தில் முற்றாக ஏற்றுக்கொள்வதும் சரியல்ல என்பதை மார்க்சீய சித்தாந்தம் நடைமுறையில் அனுபவிக்கப்பட்ட பின்தான் உலகம் பூரணமாக நம்பத் தொடங்கியிருக்கிறது”. (போ. 93).

(4) “வர்க்கப்பிரிவினை என்பதே அறியாமைக்கு உட்பட்ட, பழைய அறியாமைக்குட்பட்ட, காலத்தின் மனத் தோற்றமே தான். அதனால் ஆயுதமேந்திய வர்க்கப்போராட்டம் சரித்திரம் தன்னை உணராத வரைக்கும், உலகாத்மாதன் சுயத்தை அறிவு பூர்வமாகக் கண்டுபிடிக்காத வரைக்கும் நடைபெறும் அறியாமைக்குட்பட்ட போராட்டமாகவே இருக்கிறது. ஏகல் (Hegel) கூறியது போல் தானே எல்லாமாக இருக்கிறது என்பதை உணரும் உலகாத்மா அதற்குப்பின் வர்க்கப்பிரிவினைகளையும் (அதே போல் சாதி, இன, மொழி, தேசப் பிரிவினைகளையும்) பலாத்காரத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு போராடாது. .... ஏகலே தன் முடிவைச் சரியாக வளர்க்காததுபோல் மாக்ஸும் அந்த முடிவைப் பிழையாகவே, தலைகீழாகவே வளர்த்துள்ளார். காந்தி, வினோபா போன்றோரே மனிதகுல அன்பையும் அகிம்சையையும் சத்தியத்தையும் அடிப்படையாய்க் கொண்டு சரித்திரத்தை வளர்க்க முயல்வதால் ஏகல் கண்டுபிடித்த இடத்திலிருந்து சரித்திரத்தை உண்மையாக வளர்ப்பவர்கள் அவர்களாகவே இருக்கின்றனர்.” (போ. 99)

(5) பொருள்முதல்வாதம், கருத்துமுதல்வாதம் என்ற பாகுபாடு இன்று விஞ்ஞான ரீதியாகத் தன்னை நிறுவமுடியாத குருட்டுப் பார்வையாகி விட்டது. (மெய்யுள் ப. 42)

(6) லோகாயத வாதத்தின் இறுதிக்கோலமாக (அது) (மாக்ஸியம்) இருக்கிறதேயொழிய, மனத்தளத்தின் அடுத்த பார்வைப் போக்கான சமய சித்தாந்தப் பார்வையின் முடிவாகவும் அது இல்லை. (மெ. 36)

(7) “மாக்ஸ் விட்ட தவறுக்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. அவர் விஞ்ஞானமாகக் கருதியவை பூரண விஞ்ஞானமல்ல. அவர் அறிவுப் பிறழ்வாக ஒதுக்கிய ஞான அனுபூதி நிலையும் — நிர்வாண நிலை — உண்மையான அகவிஞ்ஞானத்தின் கண்டுபிடிப்பேயாகும். மேற்கத்தைய விஞ்ஞானம் அதை இனிமேல்தான் பூரணமாக உணர வேண்டியிருக்கிறது.” (போ. 94).

மேற் குறிப்பிட்ட சில மேற்கோள்களில் மு. த. வின் மாக்ஸிய விரோதம் தெளிவாகியிருக்கும். முதலாளித்துவ முறையை எதிர்ப்பதில் அவர் மாக்ஸியவாதிகளுடன் உடன்பாடு காட்டலாம். அவர் இடையிடையே எவ்வளவுதான் மாக்ஸியத்தின் நற்பண்புகளைப் போற்றிக் கூறினாலும், அவர் கூறுமாறு மாக்ஸியத்தை தாண்டிப் போவது, இன்றைய சூழலில், மாக்ஸியத்தை நிராகரிப்பது என்பதைவிட வேறெதையுமே குறிக் காது. இதை மூடிக்கட்டச் சிலர் எடுக்கும் முயற்சிகள் பற்றி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ள வேண்டியதில்லை.

‘மாக்ஸிய முகாமுக்குள்’ பிளவுகள் (1) பற்றி மு. த. பேசுகிறார். இந்தப் பிளவுகள், கருத்து முரண்பாடுகள் ஆகியனவும் வேறுபட்ட வியாக்கியானங்களும் மாக்ஸின் காலத்திலிருந்தே இருந்து வந்தவைதான். மாக்ஸிய இயக்கம் ஒரு விறைப்பான தத்துவ நிலைப்பாட்டின் மேல் கட்டியெழுப்பப்பட்ட திருச்சபை அல்ல. செயற்பாட்டினூடு வளர்ச்சிபெறும் இயக்கம் ஒன்றில் தவறுகளும், தோல்விகளும் இயல்பானவை மட்டுமல்ல அதன் வளர்ச்சிக்கும் பங்களிப்பவையுங் கூட. கருத்து முரண்பாடுகளின்மூலம் மாக்ஸியம் சிதைந்து போகவில்லை. மாக்ஸியம் மாக்ஸிய - லெனிஸ்தாமகவும், சீனாவில் மாஓ சேதுங் சிந்தனையாக வளர்வும் தொடர்ந்து விருத்தியடையவும் மாக்ஸிய இயக்கத்திலுள்ளான பிளவுகள் கூடத் தம் பங்கைச் செலுத்தியுள்ளன.

ரஷ்யாவிலும் சீனாவிலும் முதலாளித்துவம் வளருமுன்னமே புரட்சி ஏற்பட்டதை ஆதாரமாக வைத்து சோசலிஸ சமுதாயம் ஏற்பட முன்னரே அதற்கு “அப்பாற்பட்ட” ஆத்மீக அடிப்படையிலான சமுதாயம் ஏற்படும் சூழ்நிலை உருவாகிவிட்டது (2) என்று வாதிக்கும் மு. த. முதலாளித்துவம் ஏகாதிபத்தியமாக வளர்ந்ததனாலேயே அதன் முரண்பாடுகள் விருத்திபெற்ற முதலாளித்துவத்தின் தேசிய எல்லைக்கட்கப்பால் விஸ்தரிக்கப்பட்ட சூழ்நிலை பற்றியும் அதனாலேயே சர்வதேசரீதியாக ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிரான புரட்சி வளர்ச்சி பெற்ற முதலாளித்துவ நாடுகளின் எல்லைக்கு வெளியே நடத்தப்படும் சூழல் உருவா

னது என்று அறியமாட்டாரா? அந்தப் புரட்சிகள் ஏன் சாத்தியம் என்பதை முன் கூட்டியே மாக்ஸியவாதிகளால் ஆதார பூர்வமாக விளக்கமுடிந்தது. மு. த. என்ன ஆதாரங்களைத் தன்னுடைய ‘புதுயுகத்தின் வருகைக்கு’ ஆதரவாகக் காட்டுகிறார்? இரண்டு விஷயங்களை ஒப்பிட்டு முடிபுகட்கு வருமிடத்திலோ, ஒன்றை வைத்து மற்றவற்றை விளக்குமிடத்திலோ, சில தர்க்கரீதியான அடிப்படைகளை அவதானிக்க வேண்டாமா? மு. த. இந்த விஷயத்தில் தவறிவிட்டார்.

பொருளாதாரப் பொதுவுடமைக்கான அவசியத்தை உலகம் உணரும் அதே சமயம் புரட்சிக்கான மாக்ஸிய காரணத்தையும் விளக்கத்தையும் ஏற்காததாலா (3) புரட்சி ஏற்படவில்லை? முழு உலகமும் இவ்வளவு எளிதாக இந்த விஷயத்தில் தெளிவு காணக்கூடுமாயின் ஏகாதிபத்தியத்தை முறியடிப்பதில் நமக்கு இவளவு சிரமம் ஏனென்று புரியவில்லை. ‘சரியான’ காரணத்தையும் விளக்கத்தையும் தரவில்ல மஹான்கள் எத்தனையோபேர்தான் மாக்ஸுக்குப் பிறகு வந்துபோய்விட்டார்கள்!

வர்க்கப் பிரிவினை விஷயத்தில் (4) அறியாமை என்ற ஒரு வார்த்தையால் முழுப்பிரச்சனையையும் மூடிவிட்ட மு. த. வின் தெளிவின்மையான வரலாற்றுக் கண்ணோட்டம் வர்ண அமைப்புப் பற்றிப் பேசும் இடத்தில் அப்பட்டமாகவே தெரிகிறது. (அதற்குப் பின்னர் வருகிறேன்.) ஆனால், வர்ண பேதத்துக்கு ஆழமான தத்துவ விளக்கம் காணமுற்பட்ட மு. த. வுக்கு வர்க்க பேதத்துக்கும் ஏதாவது அகப்படாமல் போய்விட்டதா?

பொருள்முதல் வாதம் கருத்துமுதல்வாதம் என்ற வேறுபாடு விஞ்ஞானரீதியாகத் தன்னை நிறுவமுடியாத குருட்டுப் பார்வையாகி விட்டது (5) என்று வாதிக்கும் மு. த. வின் விஞ்ஞானரீதியான விளக்கத்தைக் கேட்டால் அசந்தே போய்விடுவீர்கள். சடமானது சடத்தின் உருவத்தைக் கடந்த சக்தி ஒளி அலையாகவும் அவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டதாகவும் மாறுகிறது. (மெ. ப. 42 அப்பாற்பட்டது என்ன என்று மு. த. விளக்கவில்லை.) எனவே சடம் என்பது நிலையான ஓர் அடித்தளமல்ல; எனவே பொருளை முதலாகக் கொள்ள முடியாது. இதற்கு ஆதாரமாக ஆதர்சி. கிளாக் என்கிற விஞ்ஞானப் புனைகதையாளரையும் மேற்கோள் காட்டி அதிலும் தன்னுடைய அர்த்தம் எதையோ திணித்துள்ள மு. த. வுக்கு பொருள் முதல்வாதம் என்றால் சடப் பொருளை மாற்றமுடியாத முதன்மைப் பொருளாகக் கொண்ட ஒன்று என்ற வரட்டு வியாக்கியானம் தானா அகப்பட்டது? ஏதா

வது வார்த்தைக்கு அகப்பட்ட அகராதியில் அர்த்தம் பாராதது விட்டு அதையே வரைவிலக்கணமாக்கும் குருட்டுத்தனம் கருத்து முதல்வாதம் என்கிற விஷயத்திலும் தென்படுகிறது. (அதற்கும் பின்னர் வருவோம்.)

லோகாயத வாதத்தின் இறுதிக் கோலமாக மாக்ஸியம் இருக்கிறது (6) என வாதிக்கும் மு. த. லோகாயதம் என்கிற பழைய பொருள் முதல்வாதம் இயங்கியல் சாராதது என்பதால் அது மாறாநிலையியல் (Metaphysical) தன்மையுடையது என்பதை அறிய மாட்டாதவரா? சமய சிந்தாந்தப் பார்வை என்று மு. த. குறிப்பிடும் Metaphysical (மாறாநிலையியல்) மார்க்ஸியத்தில் இயங்கியல் பார்வைக்கு முரண்பாடானதாகவே இருக்கிறது. பொருள் முதல்வாதம் கருத்துமுதல் வாதம் இரண்டையும் இணைப்பதும் அதன் மூலம் முழுமையான கோலம் ஒன்றைப் பெறுவதும் என் றெல்லாம் வாதித்துவிட்டு மனத்தளத்திலிருந்து பேரறிவுத்தளத் துக்குத் தாவுவது பற்றிப் பேசும் மு. த. இந்த இணைப்புக்கான அடிப்படைபற்றித் தெளிவாக எதையுமே முன்வைக்கவில்லை. அந்த இரு தத்துவப்போக்குகளும் அழிவை அவர் விரும்புகிறார் என்றாலும் அவரது இறுதிநிலை கருத்து முதல்வாதமே. இதை அவரால் உணர முடியவில்லை.

மாக்ஸியம் விஞ்ஞானமாகக் கருதுவது பூரண விஞ்ஞானம் அல்ல என்று வாதிக்கும் மு. த. (7), தான் கூறும் 'பூரண விஞ்ஞானம்' என்றைக்காவது மாக்ஸியத்தின் இலக்காக இருந்ததா என்று கவனித்தாரா? மாக்ஸியம் தன் 'பூரணமற்ற' தன்மையையும் தான் சார்ந்து நிற்கும் விஞ்ஞானத்தின் பூரணமற்ற தன்மையையும் நன்கு உணர்ந்தே உள்ளது. பூரண உண்மை பற்றிய பாசாங்கு மாக்ஸியத்துக்கு உரிய ஒன்றல்ல. விளங்காத விஷயம் பற்றி மாக்ஸியவாதியின் பதில் "இப்போதைக்கு என் னால் விளக்கமுடியாது" என்பதே. எல்லாவற்றையுமே விளக்கும் நிர்ப்பந்தம் சமயவாதிகட்குத்தான் இருந்துவந்துள்ளது. எனவே தான் மோட்ச நரகங்களும் பாப புண்ணியங்களும் ஜன்மவிஷையும் பிறவிச்சுழலும் அவர்களை மூழ்கடித்து விடுகின்றன.

மாக்ஸியம் பற்றிய அறிவில் எவ்வளவு தெளிவுடன் மு. த. மாக்ஸியத்தைக் கடந்து செல்ல முற்பட்டார் என்பதற்கு மேலும் மேலும் மேற்கோள்களைக் காட்ட வேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை. இனி மு. த. வின் வரலாற்று அறிவுக்கு வருவோம்.

பழைய இந்துமரபின் சாதிப் பிரிவுகள் எந்த அடிப்படையில் நிறுவப்பட்டன என்பதற்குரிய பூரண விளக்கங்கள் இது வரை காட்டப்படவில்லை. ஆனால் உண்மையில் பழைய நான்கு

வர்ணங்களும் சமூகத்தின் அளவில் மனிதன் இலகுவாகக் குணங் களைக் கடந்து வளர்வதற்கு வகுக்கப்பட்ட பிரிவுகள்தான். தனிப் பட்ட மனிதன் தன்னளவில் குணங்களைக் கடந்து வாழ்வதற்கு நான்கு ஆச்சிரமங்கள் இருந்தன. பிரமச்சரியம், கிரகஸ்தம், வனப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம். அதேபோல் சமூகளவில் பரிணாம முன்னேற்றத்திற்காக எடுக்கப்பட்ட பிரிவுகள் தான் பிராமண, சத்திரிய, வைசிய, சூத்திர வருணங்களாம்.

"முழு உயிரினங்களதும் வளர்ச்சியை விஞ்ஞானரீதியாகக் கணக்கெடுத்து அந்தக் கணக்கெடுப்புக்கு ஏற்ப மனித பரிணாமத் தைச் சத்திய உச்சத்தை நோக்கித் துரிதப்படுத்தி வளர்ப்பதற் காக உருவாக்கப்பட்டவையே அந்த ஆச்சிரம - வர்ணப் பாகு பாடுகளாகும். மறுபிறப்புக் கொள்கையோடு அவை பொருத்தப் பட்டு "தத்துவம் அசி" என்கிற இலட்சிய நிலையைச் சதா முன் வைத்து சமூக இயக்கமே பிரமிக்கும் வகையில் ஆற்றுப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது" (மெ. 46—47).

(பண்டைய இந்திய வரலாற்றைப் புரிந்துகொள்ள எத் தனையோ இந்திய வரலாற்றியல் ஆய்வாளர்கள் தம் காலத்தை விரயமாக்கி விட்டார்கள். தனையசிக்கம் பாய்ச்சும் ஒளியில் 6000 வருஷ வரலாறு நம் கண் முன் ஒளிக்கிறது! மூடர்களே உங்கள் புத்தகங்களை எல்லாம் தூரப்போடுங்கள்! இதோ, வரலாறுகட் கெல்லாம் முடிவுகட்டும் வரலாறு வந்து விட்டது!)

அடியேனுக்கு ஒரு சிறு சந்தேகம்: இந்தத் தத்துவ விளக் கங்கள் மூலம் தீர்க்கமுடியாத சிக்கல்கள் பல மகாபாரதம் போன்ற நூல்களிலும் உள்ளனவே! பிராமணப் பரகராமர் அரச குலத்தவர் மீது கொண்ட சினமும் கர்ணனை அவர் சபித்ததும் ஏன்? கர்ணன் அர்ஜுனனை எதிர்த்துப் போட்டியில் கலந்து கொள்ள முனைந்தபோது கர்ணன் மன்னர் குலத்தவனா என்ற கேள்வி எழுந்தது ஏன்?

மகா மேதையான பிராமணர் உதங்கர் புலையனாக வந்த இந்நிரனை அடையாளங் காணமுடியாமல் அவன் வழங்கிய நீரை மறுத்தது ஏன்? என்றுமே சாதிகள் பிறப்பாலானவை என்பதை மூடியறைக்க முனைந்த எத்தனையோ பேரின் வரிசை யில் மு. த. வும் முடங்கிவிட்டார் என்றே தோன்றுகிறது. வர லாற்றை நேர்மையாகப் பார்க்கத் தைரியமில்லாதவர்களால் அதை உருவாக்கி வழிகாட்ட முடியாது. இந்த வகையான கோழைத்தனம் எப்படிச் சத்திய யுகத்துக்கு வழி காட்டுமோ தெரியவில்லை.

வர்ணசிரம தர்மத்தை அதன் வரலாற்றுச் சூழலில் மிக அனுதாபமாகவே நோக்க முடியும்; அதற்கான மார்க்கம் சாதி

முறைக்கும் உற்பத்தி உறவுக்கும் சமுதாயத் தொழிற் பிரிவு கட்டும் உள்ள தொடர்பை அறிவதெயொழியத் தத்துவக் குழப்பத்தில் உண்மைகளை அமுக்கி மறைப்பதல்ல.

(வியற்றும்) “யுத்தத்தில் அமெரிக்கா நேரடியாக ஈடுபட்டும் கூட அதனால் வெல்ல முடியவில்லை என்பது எவ்வளவு முக்கியமானதோ அவ்வளவு தூரம் கொறியா யுத்தத்தின்போல் சீனா அதில் நேரடியாக ஈடுபடவில்லை என்பதும் முக்கியமானதாகும். சீனாவும் ரஷ்யாவும் அதில் நேரடியாகத் தம் படைகளை இறக்கி விட்டால் அதன்மூலம் தமக்கு ஆபத்து ஏற்படும் என்று கருதின என்பது அதன்மூலம் புலனாகிறது. “இது ஒரு ஸ்தம்பித நிலையாகும், (மெ. 117).

எனவே, ரஷ்யாவும் சரி, சீனாவும்சரி, முதலாளித்துவ நாடுகளுடன் உடனிருந்து வாழும் சமாதானத்தை இன்றைய தேவைக்குரிய தந்திரமாக ஏற்றுக்கொள்கின்றன. அதன்மூலம் அதற்குரிய ஸ்தம்பிதத்தையும் நேரடியாகப் போர்தொடுக்க முடியாத பலவீனத்தையும் ஒப்புக்கொள்கின்றன.” (மெ., ப. 118)

சீனா கொரிய யுத்தத்தில் ஈடுபட சீனமீது அமெரிக்க அத்துமீறல்களே காரணமாயிருந்தன. மற்றப்படி லெனின் முதல் மாஓவரை எந்த மாக்ஸிஸ்தவாதியுமே (டிரொட்ச்சிஸ்தவாதிகள் போக) நாடுகள்மீதான யுத்தத்தின்மூலம் சோஷலிஸ்தத்தைப் பரப்பும் கருத்தை முன்வைத்ததில்லை. மு. த. வின் விளக்கங்களெல்லாம் எங்கேயிருந்து வருகின்றன என்று வாசகர்களே ஊகித்துக்கொள்ளலாம்.

“எல்லைச் சண்டை காரணமாக (யுசிறிநதி எல்லை) சீனாவுக்கும் ரஷ்யாவுக்குமிடையே எழுந்துள்ள பிரசாரப் போரில் திரும்பவும் அந்த இன, மொழிப் பற்றுக்கள் இருபக்கங்களிலும் படையாகத் திரட்டப்படுவதைப் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது.” (போ., ப. 77)

இனப்பற்று, மொழிப்பற்று, நாட்டுப்பற்று என்பன அப்படியே கெட்ட விஷயங்களல்ல. அவற்றுக்கும் ஒரு முற்போக்கான பங்குள்ளது. அது வரலாற்று வளர்ச்சியின் போக்கில் நிர்ணயமாவது. இவற்றை இனவெறி, மொழிவெறி, தேசியவெறி என்பனவற்றுடன் குழப்பிக்கொண்ட மு. த. எந்த அடிப்படையில் சீனமீது மேற்கூறிய குற்றச்சாட்டை வைக்கிறார்? வுஸுலி நதி எல்லைப் பிரச்சனை மட்டுமன்றி முழு சீன - ரஷ்ய எல்லைப் பிரச்சனை தொடர்பாகவும் சீனாவின் நிலைப்பாட்டை மு. த. எப்போதாவது படித்திருக்கிறாரா? மு. த. வின் தகவல்கள் கைலாசபதி கூறியதுபோல என்கொண்ட்டர் போன்ற பத்திரிகைகளின்

வின்றுதான் (பெருமளவுக்கேனும்) கிடைத்ததாகச் சந்தேகிக்க இடமில்லையா?

“எகலின் தத்துவத்தை வெவ்வதற்கு எங்கல்ஸ் எப்படி வழி கூறினாரோ அப்படித்தான் மாக்ஸிஸ்தத்தையும் வெல்லவேண்டும்; அதன் நன்மைகளைக் கறந்துகொண்டு அதன் உருவத்தை அழிக்கவேண்டும். இன்னுமொரு பெருந் தத்துவத்தால் அதைச்சிதைக்கவேண்டும். சங்கரரின் அத்துவைத வேதாந்தமும் அந்த வகையிலேயே பௌத்தத்தை இந்தியாவில் வென்றிற்று.” (போ.79)

இவர் மாக்ஸிஸ்தத்தை வெல்கிறதும்தம் சிதைக்கிறதும்தம் ஒருபுறம் கிடக்கட்டும். பௌத்தம் இந்தியாவில் தோற்றது ஒருவெறும் தத்துவப் போராட்டத்தின் தோல்வியா? தேருவாத பௌத்தம் தன்னை ஜனரஞ்சகப்படுத்தியதன்மூலம் இலங்கையிலும் வேறுஞ்சில நாடுகளிலும் பிழைத்திருக்கிறதே! அதுஎந்தத் தத்துவவளர்ச்சியின் வெற்றி? அத்வைதம் ஏன் இந்தியா முழுவதும் ஆதிக்கத்திற்கு வரமுடியவில்லை. ஏன் அதனால் இந்திய எல்லைக்கு வெளியே போக முடியவில்லை. இந்த மாதிரி ஒற்றை வசன விளக்கங்களும் வியாக்கியானங்களும் வரலாறுபற்றி மு. த. வின் கருத்துக்குழப்பத்துக்குப் பல இடங்களிலும் சான்று கூறுகின்றன.

மு. த. வும் மெய்யியலும் விஞ்ஞானமும்

ஹெகலை மாக்ஸ் தலை சீழாக்கினார், மாக்ஸைத் தலை சீழாக்கி மீண்டும் ஹெகலிடம் கொண்டுபோகலாம் என்கிற மாதிரி இந்த தலைசீழாக்கும் விஷயத்தை இயந்திர ரீதியாகப் பயன்படுத்துகிறார் மு. த.

கருத்துமுதல்வாதம் என்றால் கலை, இலக்கியம், தத்துவம் ஆகிய துறைகட்கு முதலிடம் கொடுத்தலும் சிந்தனையைச் செயல் தொடர்வதாகக் கூறுவதும் (போ. 89) என்று விளக்கிக் கொண்டிருக்கும் மு. த. வை நினைத்துச் சிரிக்கவும் முடியாமலிருக்கிறது. இவ்வளவுக்கும் சிந்தனைக்கும் செயலுக்கும்மிடையான உறவு, கொள்கைக்கும் நடைமுறைக்கும் உள்ள உறவு போன்ற விஷயங்களை எவ்வளவு எளிமையாக எவருமே விளக்கிக்கொள்ளக்கூடிய முறையில் மாக்ஸிஸ்தவாதிகள் எத்தனையோ பேர் எழுதியிருக்கிறார்கள்!

விஞ்ஞானம் பற்றிய முடிபுகட்கு முக்கியமாக ஆதர் க்ளாக் (Arthur Clark) என்கிற விஞ்ஞானப் புனைகதை ஆசிரியரை ஆதாரம் காட்டுமளவுக்கு மு. த. வின் விஞ்ஞானம் இருக்கிறது.

சடத்துக்கும் உயிருக்கும் நினைவுக்கும் அப்பாற்பட்ட பேர்ஞான நிலையைக் கண்ட அறுபூதி மகான்களை மாபெரும்

விஞ்ஞானிகள் என்று வர்ணித்துவிட்டு விஞ்ஞானிகள் அந்த நிலையை இன்னும் தொடவில்லை என்று கூறும் மு. த. வுக்கு அந்தப் பேர்ஞான விஞ்ஞானமும் இந்த 'அஞ்ஞான' விஞ்ஞானமும் ஒரே அடிப்படையினவா ஒத்த நோக்குடையனவா என்பதையெல்லாம் கவனிக்கமுடியவில்லை. சைவ சித்தாந்தமா எலும்பு முறிவு வைத்தியமா சிறந்தது என்கிறமாதிரி எப்படித்தான் சம்பந்தமற்ற விஷயங்களை ஒப்பிட முடிகிறதோ தெரியவில்லை.

மு. த. அத்வைதத்தின் மீது வைத்துள்ள நம்பிக்கை, காந்தி, வினோபா, போன்றோர் காட்டும் அரசியல் — சமுதாய மார்க்கம், ராமகிருஷ்ணர் முதலாக அரசிந்தர் வரையிலானோரின் ஆத்மீகக் கருத்துக்கள் மீதான பிடிப்பு என்பன சர்வமத ஒற்றுமை, பொருள்முதல்வாதத்துக்கும் கருத்துமுதல்வாதத்துக்கும் முடிச்சுப்போடும் மெய்முதல்வாதம் ஆகிய நிலைப்பாடுகளுக்கு அவரை இழுத்து வந்துள்ளது. ஆனால் "புதிய யுகம் வந்துவிட்டது" என்று ஆர்ப்பரிக்கும் அளவுக்கு அவரால் சூழலின் யதார்த்தத்தை உணரவோ தன் சிந்தனையை முழுமைப் படுத்திக்கொள்ளவோ முடியாமல், சர்வோதயம் என்ற மொட்டைச்சந்துக்குள் முடங்கி விடுகிறார்.

மு. த. வின் இலக்கியப் பார்வை

தரமற்ற இலக்கியம் பற்றி மு. த. வின் கோபம் நான் அவருடன் பெருமளவும் பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடிய ஒன்று. ஆனால் அவருடைய இலக்கியக் கருத்துக்களுடன் உடன்பாடு காணுவது எனக்கு மிகவும் சிரமமானது.

பூரண இலக்கியம் என்று சகல துறைகளையும் சகல இலக்கிய வகைகளையும் மட்டுமன்றிச் சகலவிதமான சிந்தனைப்போக்குகளையும் இணைக்கும் எழுத்தாளர் இயக்கம் பற்றிப் பேசும் மு. த. இத்தகைய ஒன்று வர்க்கப்பேதமற்ற சமுதாய மொன்றில் அல்லது அதை அணுகும் சமுதாய அமைப்பிலேயே சாத்தியம் என்பதை உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

சமுதாய மாற்றங்களை யொட்டிக் கலை இலக்கியத்தில் மாற்றங்கள் ஏற்படுவது பற்றிய மாக்ஸிய நிலைப்பாட்டை வைத்தே சோஷலிசம் வெற்றிபெற்ற சமுதாயங்களில் இன்னும் முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் உருவான பழைய கலை வடிவங்கள் தானே உள்ளன என்று கேள்வியெழுப்புகிறார் மு. த. இது நியாயமான கேள்வி. ஆனால் பதில் மு. த. விரும்புவதுபோல சோஷலிச சமுதாயத்திலுள்ள சிந்தனைத் தேக்கமல்ல. முதலாளித்துவ சமுதாயத்தில் கலைக்கும் இலக்கியத்துக்கும் என்ன

நடக்கிறது என்பதைப் பார்த்தால் சோஷலிச சமுதாயத்தில் நடப்பது என்னவென்று விளங்கும். மு. த. வுக்கு சீனாவைக் 'கலாச்சாரப் புரட்சி' வரையும் தான் காணமுடிந்தது. இன்று அந்தக் கலாச்சாரத் தேக்கத்தை உடைத்துக்கொண்டு சீனக் கலைஞர்கள் கண்டுள்ள எழுச்சியை மு. த. எதிர்பார்த்திருக்க மாட்டார். புதிய கலை வடிவங்கள் பற்றிப் பேசுமுன் புதிய கலை வடிவங்கள் ஏன் தேவைப்படுகின்றன என்று அறிய வேண்டாமா? சோஷலிச சமுதாயத்தால் பழைய கலைவடிவங்கள் மூலமே தன் தேவைகளை நிறைவு செய்யவும் அவ் வடிவங்களுக்கு செய்யக்கூடியவை யாவும் நிறையவே இருக்கும் போது புதியவடிவங்கட்கான தேடல் பற்றி அதிகம் ஊக்கம் இருக்காது. ஆயினும் சீன ஒவியத் துறையில் புதிய பரிணாமங்கள் காணப்பட்டுள்ளன. மரண நவீனத்துடன் இணைப்பில் சீனக்கலைஞர்கள் சாதனைகளைச் செய்துவருகிறார்கள். 'புதுமை புதுமைக்காகவே' என்ற மாதிரி நிலை அங்கே இல்லை. மற்றுமொரு விஷயம்: சீனாவில் சமுதாயம் பின்தங்கிய அரை நிலமானிய சமுதாயமாக இருந்து முன்னாலே பாய்கிற ஒன்று. அங்கே நிரப்பவேண்டிய இடைவெளிகள் பல உள்ளன. இதுபற்றி அவர்கள் வெட்கப்படவும் இல்லை, தளர்ந்துவிடவும் இல்லை. கலை - இலக்கியம் பற்றிய கேள்வியை உற்பத்தி முறைகள் விஷயத்திலும் எழுப்பலாமே! மேற்கில் அடிமைச் சமுதாயம் நிலமானிய சமுதாயமானபோது உற்பத்தி உறவுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றம் எத்தன்மையது? அதை யொத்த மாற்றம் உற்பத்தி முறைகளில் நேர்ந்ததா? ஆனால் நிலமானிய முதலாளித்துவமானபோது உற்பத்தி உறவுகளில் மட்டுமன்றி உற்பத்தி முறைகளிலும் மாபெரும் மாற்றங்கள் நேரவில்லையா? சோஷலிச மாற்றம் முக்கியமாக உற்பத்தி உறவுகள் தொடர்பான ஒன்று. நவீன விஞ்ஞானம் (அதாவது முதலாளித்துவ வளர்ச்சியை யொட்டி ஏற்பட்ட அறிவு வளர்ச்சி) இதுவரை தந்த தகவல்களையே மனிதன் பூரணமாகப் பயன்படுத்தவில்லை. முதலாளித்துவம் சுற்றூடல் பற்றிய விஞ்ஞான ரீதியான அறிவை முறையாகப் பயன்படுத்த மறுக்கிறது. அதன் குறிக்கோள் இலாப வேட்கை. எனவே மேலும் மேலும் லாபம் குவிக்குமுகமாகவே புதிய விஞ்ஞான அறிவு, புதிய தொழில் நுட்பம் என்று அலைகிறது. இங்கே சோஷலிச சமுதாயம் குறைந்த தொழில் நுட்பத்தின் உதவியுடனேயே கூடிய சாதனைகளைப் புரியும் வேறுபாடு தெரியவில்லையா? எனவே புதிய அறிவுக்கான தேடலில் முதலாளித்துவம் நிறையத் தகவல்களையும் கருவிகளையும் குவிக்கலாம். மனித சமுதாயத்துக்குப் பயன்படும் தகவல்கள், கருவிகள் என்று பார்த்தால் சோஷலிச சீனமே உயர்ந்த விளைபயனைக் (efficiency) காட்டுகிறது.

மு. த. வின் மெய்யுள், உருவத்தில் தமிழுக்குச் சற்றே புதுமையாக இருக்கலாம். ஆனால் இவ்வகையான எழுத்துக்கும் அது பிரகடனம் செய்யும் 'மெய்' இயல்பு ஒரு மிகையான அடைமொழியே. (ஹென்றி மிலர் (Henry Miller) எழுதிய நடையும் இத்தகைய ஒன்று தான். மிலரின் புத்தகங்களின் ஆபாசம் காரணமாக அவை பெற்ற செல்வாக்குத்தான் அதிகம் என்று நினைக்கிறேன்.) செய்யுள் உரை நடை என்ற வித்தியாசங்களையும் மதிக்காதது இந்த மெய்யுள் என்று மு. த. கூறுகிறார். ஆனால் புதுக்கவிதை என்ற பேரில் வருபவை அந்த வித்தியாசங்களை மட்டுமன்றி அர்த்தம் அனர்த்தம் என்ற பேதத்தையும் கூட சில சமயம் 'கடந்து' விடுகின்றன. மு. த. இலக்கியத்தின் உருவப் பிரச்சனைக்குள் தடுமாறுகிறார் என்றே அவரது மெய்யுள் பற்றிய கருத்தும் எழுத்துக்களும் என்னை எண்ண வைக்கின்றன.

மோசஸ், புத்தர், கிருஷ்ணர், யேசு, முகம்மது, ராம கிருஷ்ணர், சங்கரர் ஆகியோரை உண்மைக் கலைஞர்கள், பெருங்கலைஞரானிகள் (மெ. 268) என்று கொண்டாடும் மு. த. கலை என்று கருதுவதும் என்னளவில் கலையென்று என் சிற்றறிவுக்கு எட்டியதும் மிகவும் வேறுபட்ட விஷயங்கள்.

மாக்ஸியக் கலைக் கண்ணோட்டம்பற்றிப் பேசும் மு. த. கலைச் சிருஷ்டிகளின் தரம் அந்தந்தக் காலத்துப் பொருளாதாரப் போக்கின் செல்வாக்கிலேயே தங்கியிருக்கிறது என்பது மாக்ஸிய நிலைப்பாடு என்ற விதமாகக் (போ. 215) கருத்தை முன்வைக்கிறார். இது மாக்ஸிய நிலைப்பாட்டை அவர் புரிந்து கொண்ட விதமா அல்லது மற்றவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் விதமா?

“பீட்னிக்ஸ் (Beatniks), ஹிப்பிகள் (Hippies), என்ற போக்குகளை எல்லாம் இனி வரவிருக்கும் ஒரு பெருந் தத்துவத்தின் வருகையைக் குறிக்கும் சமிக்ஞைகள்” என்று கருதும் அளவுக்கு, (போ. 221) ஜன்னியில் ஒருவன் உளறுவதற்கும் ஒரு கவிஞனின் கவிதை வீச்சுக்குமிடையிலான வேறுபாடு தெரியாத நிலையிலா மு. த. இருக்கிறார்?

அறுபதுகளில் ஆனந்த விகடன் காட்டிய பணமுடிச்சைப் பார்த்து மயங்கிய இலக்கிய வியாபாரஞ் செய்ய ஆரம்பித்த ஜெய காந்தனிடம் சத்தியத் தேடலைத் தரிசிக்கிறார் மு. த. (போ. 235). ஜெயகாந்தனுடன் மு. த. தன்னையும் மு. பொன்னம்பலத்தையும் சேர்த்துக் காணுகிறார். ஆனால் என்னால் கலையென்ற வகையில், மு. த. வின் எழுத்துக்களை உயர்வாகக் கருதமுடியவில்லை. மு. பொ. என்றுமே என் அபிமான எழுத்தாளரல்ல.

கைலாசபதி மு. த. அதிருப்தியை முக்கியப்படுத்துவதைச் சுட்டிக்காட்டியதையிட்டு மிகவும் கோபித்துக்கொண்ட மு. பொ. தன் கட்டுரையில் (அலை - 19) “அப்படியானால் மாக்ஸை ஹெகலிய எதிர்ப்பாளர், etc.” என்று கூறமுடியாதா என்று விளாசியிருக்கிறார். ஒரு கொள்கை இன்னொன்றன் எதிர்ப்பாக அமைவது ஒரு விஷயம் அது அதிருப்தியையே தன் ஆதாரமாக வைத்திருப்பது இன்னொரு விஷயம். மாக்ஸின் முதலாளித்துவ எதிர்ப்பு, கருத்துமுதல்வாத எதிர்ப்பு என்பன அவரது சமுதாய உணர்வு அவதானங்கள் ஆகியவற்றில் தங்கியிருந்தது. முதலாளித்துவத்தையோ, கருத்து முதல் வாதத்தையோ, மாறாநிலையிலையோ எதிர்ப்பதாகச் சொல்லும் எல்லா வற்றையும் மாக்ஸ் தனக்கு ஆதரவாகக் கொள்ளவில்லை. மு. த. வின் பலவீனமே முன்பு சொன்னதுபோல பீட்னிக்ஸ்களையும் ஹிப்பிகளையும் முறையாக ஆராயாமலே தன் சத்திய யுக வஸந்தத்தின் வருகை கூறும் பறவைகளாகக் கண்டதில் தெரியவில்லையா?

மு. த. வெறுமே ஹிப்பி, பீட்னிக் வகையறாக்களுடன் நிற்கவில்லை. “அதிருப்தி — எல்லாருக்கும் பொதுவான பொதுக் காரணமாக அதை மட்டும் தான் சொல்லலாம்” என்று வலியுறுத்துவதுடன் கலாச்சாரப் புரட்சியும் அதிருப்தியின் வெளிப்பாடு என்ற வகையில் அதை வரவேற்கிறார். சமயத்தை மறுக்கும் பொருள்முதல்வாதமும் “ஆன்மீக” அடிப்படையில் கலக்கும் காலகட்டம் வந்துவிட்டதற்கு ஆதாரமாக ல. ச. ச. கட்சியில் இளம் வட்டத்தினர் (இன்றைய நவசமசமாஜிகள்) தோன்றியமை, கருணாநிதிக்கு எதிராக அ. தி. மு. க. தோற்றம் (இந்திரா அம்மையார் இதை மிகவும் வரவேற்பார்), ஆகியன கூடத் தென்படுகின்றன (மெ. 155-156).

ஒரு விஷயத்தை ஆழமாக அவதானிக்காமல் மேலோட்டமாகப் பார்த்து முடிவுக்கு வரும்போது பனிப்புக்கூட காட்டுத்தியின் வருகையை அறிவிப்பதாகவே தெரியும்.

முடிவுரை

மு. த. வின் குழப்பமான முடிவுகள் பல. அவர் மாக்ஸியத்தை விமர்சிக்க முற்பட்டது மாக்ஸிய அறிவின் அடிப்படையில் அல்ல. ஸ்ரீ ல. ச. க. ஆட்சியை சோஷலிஸம் என்று அழைக்குமளவுக்கு அவரது மாக்ஸிய அறிவு உள்ளது. வரலாற்றை அவர் புரிந்துகொண்ட முறையும் விளக்கிய முறையும் பலவீனமானவை. அவரது தவறான விளக்கங்களை வரிசைப்

படுத்திக்கொண்டு போனால் அதற்கு முடிவே இராது. ஒரு வேளை என் மாக்ளிய சார்பின் காரணமாக இருக்கலாம்; அவரது எழுத்தில் மாக்ளியத்தை எதிர்க்கும் நோக்கம் அவரது உலகப் பார்வையைப் பெரிதும் பலவீனப்படுத்திவிட்டது. மாக்ளியத்தைத் தவிர்த்து சோஷலிச உலக அமைப்பைக் கொண்டுவர ஆன்மீக மார்க்கத்தைத் தேடுகிறார். ஆனால் அவரால் திசைகாண முடியாமல் சர்வோதயம் என்ற பழைய சூத்திரத்துக்குள் (ஓரிரு புதிய கோஷங்களுடன்) முடங்கிவிடுகிறார். மாக்ளியவாதிகள் கூறும் சோஷலிச உலகம் பற்றிய கருத்தை அவர் ஏற்றாலும் உலகின் யதார்த்தத்தை அவரால் புரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. ஆன்மீகத்தைத் துணைக்கழைத்து ஒரே தாவலில் சோஷலிசத்துக்கும் மோட்சத்துக்கும் தாவ முனைகிறார். முடியவில்லை.

மு. த: வின் நோக்கங்களைக் கேள்விக்குட்படுத்த நான் விரும்பவில்லை. ஆனால் அவரது நோக்கங்கள் என்னவாயிருப்பினும் அவர் காட்டமுனையும் பாதை நிச்சயமாக சோஷலிசத்துக்கு அல்ல. மோட்சம், முக்திபற்றி எனக்கு அக்கறை இல்லை. மண்ணுக்கும் காற்றுக்கும் கடலுக்கும் உரியது என் தேகம். அதோடு 'நான்' முடிந்துவிடும். இந்த உயிருக்கு ஆத்மா என்று நிரந்தரத் தன்மை வழங்கவேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை. என் கண்முன் தெரிகிற விஷயங்கள் முழுமையல்லவாயினும் என்னால் உணரவும் அனுபவிக்க முடிகின்றவையே மனித இனம்பற்றி ஒரு சகோதரத்துவத்தை நியாயப்படுத்தப் போதுமானவை. எனக்குத் தெரியமுடியாத விஷயங்கள் பற்றிய பாசாங்கு அவசியமற்றது.

ஆன்மீக தொடர்பான விஷயங்களை விரும்பி வாசிக்கவும் செய்கிறேன். அவை சமுதாய ரீதியாகத் தரும் விளக்கங்கள் என்னைத் திருத்தி செய்யவில்லை. என்னால் அவற்றின் ஆழத்தையும் கட்டுக்கோப்பையும் கண்டு வியக்காமல் இருக்கமுடியாது எனினும் என் தேடல் ஆன்மீக ஈடேற்றம் தொடர்பான ஒன்றல்ல. உடனடியாக அதை விட முக்கியமான காரியங்கள் கண்முன் இருக்கின்றன. எனக்குள் முடிவற்ற ஆன்மா என்று ஒன்றிருந்தால் அது தானே தன்வழியைக் கண்டுபிடித்துக் கொள்ளட்டும். முதலில் சக மனிதனுக்கு நடக்கிற கொடுமைகளுக்கு முடிவு கட்டுவோம். ஆன்மா முடிவற்றது என்றால் அது சில காலம் பொறுத்திருக்கலாம். அது இந்த உடலோடேயே முடிகிற ஒன்றானால் அத்தோடே முடியட்டுமே. என்ன நஷ்டம்?

நல்ல விஞ்ஞானிகள் பலர் இறை நம்பிக்கையாளர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் தம் சமயச் சார்பை விஞ்ஞான அறிவுத் தேடலில் பயன்படுத்தியே விஞ்ஞானத்தை விருத்திசெய்யவில்லை. விஞ்ஞானத்துக்குச் சமய விளக்கங்கள் கொடுக்கமுயலும்

போலித்தனம் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் நடக்கிறது. அதேபோல் சமய நம்பிக்கைகளை விஞ்ஞான ரீதியாக நியாயப்படுத்தும் முயற்சிகளும் நடந்து வருகின்றன. இறை நம்பிக்கையுள்ள விஞ்ஞானி நேர்மையாளனாக இருக்கலாம். ஆனால் விஞ்ஞானத்தையும் சமயத்தையும் போட்டுக் குழப்புங் காரியங்களில் நேரான சிந்தனை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

மு. த: மாக்ளியம் சாகும் நாள் வந்துவிட்டது என்று பிரகடனம் செய்து பல காலமாகிவிட்டது. அவர் இதோ வந்து விட்டது என்ற சத்திய யுகம் இன்னும் வந்தபாடில்லை. கிறிஸ்துவுக்கு முன்பு இரண்டாயிரம் வருஷம் முன்பிருந்தே எதிர்பார்த்து வரும் தேவராச்சியம் கூடத் தான் இன்னும் வரவில்லை. என்ன செய்வது!

தவறிப்போன தேடல் மு: த: வினது. ஆனால் மு. த: வை முதன்மைப்படுத்த முனையும் சிலரது போக்கு மாக்ளிய எதிர்ப்புக்குப் பயன்படும் வலுவான சிந்தனைக் கழி எது என்று உக்கிப்போன சிந்தனைகளுள் உருப்படியாகத் தெரியும் ஒன்றைத் தூக்கும் காரியம்தான்.

பண்டைய சீனத்து நீதிக்கதைகள்

ஆடுகள் தொலைந்த விதம்

சு., ஸாங் என்போர் இரண்டு இடைப் பையன்கள். அவர்கள் தங்கள் மந்தைகளுடன் புறப்பட்டனர். இரு வருமே தம் மந்தைகளை இழந்தனர். எவ்வாறு என்று இருவரையும் அவர்களது எஜமான் கேட்டார். தான் புத்தகம் வாசித்துக் கொண்டிருந்ததாக ஸாங் சொன்னான். சு., தான் சதுரங்கம் விளையாடிக் கொண்டிருந்ததாகச் சொன்னான். இருவரும் வேறுபட்ட காரியங்களைச் செய்தபோதும் இறுதி விளைவு ஒன்றாகவே இருந்தது.

பூதக்கறி சமைக்கும் கலை

செல்வந்தன் ஒருவன் பூதங்களைச் சமைத்துப் பரிமாறும் கலையைக் கற்க விரும்பினான். மூன்று வருடங்களும் மிகுந்த செலவும் போனபிறகு அக் கலையை நன்றாகவே பயின்றான். ஆயினும் தன் திறமையைப் பரீட்சிக்க ஒரு பூதமேனும் அகப்படவில்லை.

விசித்திரமான தீர்ப்புக்கட்குப் பெயர்பெற்றவன் கெக்குலே என்ற அரசன். கெக்குலே தீர்ப்புக்கள் பற்றிய கதைகள் பல சிங்களக் கதை மரபில் உள்ளன.

ஒருதடவை வீடு ஒன்று மழையில் இடிந்து விழுந்து தன் மனைவியை இழந்த ஒருவன் அரசனிடம் நீதிகேட்டு வந்தான். வீடு சரியாகக் கட்டப்படாததால் வீட்டைக் கட்டிய மேசன்மீது முறைப்பாடு செய்தான். அரசன் வீட்டைக் கட்டிய மேசனை அழைத்து விசாரித்தான். அவனோ செங்கல் அறுக்க மண்ணுக்குத் தண்ணீர் கலந்தவன் தண்ணீரைச் சரியாக அளந்து ஊற்றாததாலேயே அவ்வாறு நடந்தது என்றான். அரசன் தண்ணீர் கொண்டு வந்தவனை அழைத்து விசாரிக்க அவன் தண்ணீர்ப்பாணையில் கோளாறு இருந்ததால்தான் தண்ணீர் அளவு பிழையாயிற்று என்று குயவன் மேல் பழிசுமத்தினான். குயவனை அழைத்தால் அவனுக்கு வேறு வழி அகப்படாமல் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டான். குயவனை அரச யானையின் காலில் இடற வைத்துக் கொள்வது என்று தீர்ப்பாயிற்று. குயவன் அரசனிடம் “ராஜாவே நான் முழுமனதுடன் தண்டனையை ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனாலும் நான் மிகவும் ஒல்லியான ஆள். என்னை இடறிக்கொல்ல உங்கள் யானையைப் பிரயோகிப்பது அதன் வலிமையை அவமதிப்பதாகும். என் அடுத்த வீட்டுக்காரன் குண்டாக இருப்பான். அவனை இடறுவது தான் பொருத்தமாக இருக்கும்” என்று விண்ணப்பித்தான். அரசனும் அவ்வாறே அடுத்த வீட்டுக்காரனை யானையின் காலில் இடறவைத்துக் கொண்டு நீதி வழங்கினான்.

இக்கதையை நினைவூட்டும் சம்பவம் எது என்று கேட்கிறீர்களா? எதைச் சொல்வது?

நானைய வாழ்வு யாரின் கையில்?

விதம் விதமாய் வகை வகையாய் நாகரிக ஆடைகள் நம்மை அலங்கரிக்க — எம் வீட்டில் வகைவகையாய் எத்தனையோ பொருட்கள் ஆடம்பர தேவைகளிற்காய்! ஆம், இன்றைய வாழ்வு இனிமைதான் எங்கள் உழைப்பு வெளிநாட்டிற்காய் வெளிநாட்டுப் பொருட்கள் எங்களிற்காய்! எத்தனை நான் தானே இந்த, வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு கனவுலகக் கட்டிடங்கள் கண் எதிரே! நம்நாடு அபிவிருத்தியில் நன்றாக உயருகிறது ஆயினும் எங்கள் நாடு ஏழை நாடு கடனாளி — இன்றைய இன்பம் எத்தனை நாளோ நானைய வாழ்வு யாரின் கையிலோ?

அழ. பகீரதன்

ஹிர்லர் டயறிகள் —

அண்மையில் வந்தவை போலிகள். உண்மை. ஹிர்லர் மரித்ததும் உண்மை. ஆனால் ஹிர்லர் டயறிகள் இன்றும் தொடர்ந்து எழுதப் படுவன செயலாய், நிசமாய்.

இன்று இந்த இலங்கை மண்ணில் ஹிர்லரின் சொற்கள் உயிர்த்துத் தங்கள் நிழலுரு நீங்கி நிசங்களாவன. அக்ஷி தோய்த்து எழுதிய சொல்லாய் எரியும் கடைகள், வீடுகள், மனிதர்.

வெட்டு வாள்களும் வெடித்துவக்குகளும் வரிக்குவரி கீழ்ச் செங்கோடிடுவன.

இந்த மண்ணில் தமிழர் வாழும் ஒவ்வொரு தெருவிலும் வீடு, தோட்டம், பள்ளிக்கூடம் பல்கலைக்கழகம், பணியை, கோவில், பெருஞ்சிறைக்கூடம் — ஒவ்வொரிடத்தும் குருதியும் தசையும் நிணமும் எலும்பும் தோலும் மயிரும் தாளாய் விரியும். வானும் துவக்கும் தீவட்டிகளும் இனவெறி உந்தும் ஆயிரங் கைகள் ஏந்த, அழுத்தி எழுதிச் செல்லும்.

திரையின் மறைவில் இருந்து இயக்கி எளிகிற வீட்டில் விறகு பொறுக்கும் அரசு முதலைக் கண்ணீர் உகுக்கும். அல்லது புண்ணில் முள்ளாற் செதுக்கும்.

— மாவலி

முல்லா கதைகள்

● இரண்டு நாள் முன்னதாக

ஒரு தடவை முல்லா நஸ்ருத்தின் பாதுஷாவின் முன்னால் பாதுஷாவின் பிரியத்துக்குரிய அமைச்சரிடம் வேடிக்கையாகப் பேசும்போது “நீர் நாளைக்கு இருக்கமாட்டீர் என்றார். தற்செயலாக, அந்த அமைச்சர் அடுத்த நாளை இறந்து விட்டார். பாதுஷாவுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. நஸ்ருத்தின் சிறையிலடைக்கப்பட்டார்.

நஸ்ருத்தினை விசாரணைக்கு அழைத்த பாதுஷா “உனக்கு அமைச்சர் எப்போது இறப்பார் என்றுதான் தெரியுமே நீ எப்போது இறப்பாய் என்று தெரியாதா? சொல், இல்லையென்றால் உன் தலையைச் சீவி விடுவேன்” என்று வாளை உருவினார்.

நஸ்ருத்தின் நிதானமாக “நீங்கள் சாக இரண்டு நாள் முன்பே நான் சாவேன். இதுவே அல்லாவின் எண்ணம்.” என்றார்.

பாதுஷாவுக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. இவன் இறந்தால் இரண்டு நாளில் தானும் இறந்துவிடுவேன் என்று பயந்து அவரை விடுவித்துவிட்டான்

● துணிக்கு சாயம் போடுதல்

நஸ்ருத்தின் துணிக்குச் சாயம் போடும் கடை ஒன்று தொடங்கினார். அவர் அயல்விட்டு பணக்காரன் ஒருநாள் அங்கே ஒரு துணியுடன் அங்குவந்தான்.

“என்ன நிறச்சாயம் போடுவது? என்றார் நஸ்ருத்தின்.

வேண்டுமென்றே தொல்லைதர எண்ணிய பணக்காரன் அவரிடம் “ இல்லாத ஒரு நிறத்தில்” என்றான்.

“அப்படியானால்?”

“நீலம், மஞ்சள், பச்சை, சிவப்பு, கறுப்பு, வெள்ளை இப்படிப்பட்ட ஒன்றாகவும் இருக்கக் கூடாது.

“அதற்கென்ன, தாராளமாகச் செய்யலாமே!

எப்போது தரமுடியும்?

“இல்லாத ஒரு நாளில்”

“அப்படியானால்?”

“திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி, ஞாயிறு இப்படியில்லாத ஒரு நாளில் வரலாம்” என்றார் நஸ்ருத்தின்.

புதிய இடத்தில்

வசந்தம் புத்தக நிலையம்

- சீன சஞ்சிகைகள்
- சிறுவர் புத்தகங்கள்
- அரசியல், பொருளாதாரம், கலை இலக்கியம், மாக்ஸியத் தத்துவம் ஆகிய பல்புற சார்ந்த சீன வெளியீடுகளைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

1984 - ம் ஆண்டிற்கான சீன சஞ்சிகைகளுக்கு சந்தா விண்ணப்பங்கள் இப்பொழுது ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றன. மேலதிக விபரங்களுக்கு தொடர்பு கொள்ளவும்.

வசந்தம் புத்தக நிலையம்

374-A, மணிக்கூட்டு வீதி,
(வெலிங்டன் சந்திக்கு அருகாமை)
யாழ்ப்பாணம்.

இப் பத்திரிகை தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைக்காக யாழ்ப்பாணம், 15/1, மின்சாரநிலைய வீதியிலுள்ள க. தணிகாசலம் அவர்களால் யாழ்ப்பாணம் கே. கே. எஸ். வீதியிலுள்ள ஸ்ரீ காந்தா அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.